

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

8 lutego 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 048/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 048/02

Sprawa C-595/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Fiscale Eenheid X NV cs [Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 6 — Specjalne fundusze inwestycyjne — Pojęcie — Inwestycje w nieruchomości — Zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi — Pojęcie — Faktyczne zarządzanie nieruchomością]

2

2016/C 048/03

Sprawa C-350/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Trieste – Włochy) – Florin Lazar/Allianz SpA (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 — Artykuł 4 ust. 1 — Pojęcia „państwa, w którym powstaje szkoda”, „szkody” i „skutków pośrednich czynu niedozwolonego” — Szkody poniesione osobiście przez członka rodziny osoby zmarłej w wyniku wypadku drogowego — Prawo właściwe)

3

PL

2016/C 048/04	Sprawa C-427/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests/ „Veloserviss” SIA (Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Kontrola zgłoszeń po zwolnieniu towarów — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Ograniczenie w prawie krajowym ponownego zbadania wyników kontroli po zwolnieniu towarów — Możliwość — Decyzja w sprawie pierwszej kontroli po zwolnieniu towarów — Nieprawidłowe i niekompletne dane nieznanne w dniu wydania decyzji)	3
2016/C 048/05	Sprawa C-552/14 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. – Canon Europa NV/ Komisja Europejska (Odwołanie — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Rozporządzenie (UE) nr 861/ 2010 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Zwolnienie towarów i powiadomienie o kwocie należności celnych — Zastosowanie procedury uproszczonej i użycie środków informatycznych)	4
2016/C 048/06	Sprawa C-553/14 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. – Kyocera Mita Europe BV/Komisja Europejska (Odwołanie — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Rozporządzenie (UE) nr 861/2010 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Zwolnienie towarów i powiadomienie o kwocie należności celnych — Zastosowanie procedury uproszczonej i użycie środków informatycznych) . . .	4
2016/C 048/07	Sprawa C-594/14: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Simona Kornhaas/ Thomas Dithmar, działający w charakterze syndyka masy upadłości spółki Kornhaas Montage und Dienstleistung Ltd [Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 4 ust. 1 — Ustalenie prawa właściwego — Uregulowanie państwa członkowskiego zobowiązujące osobę zarządzającą spółką do zwrotu spółce kwot płatności dokonanych po wystąpieniu niewypłacalności — Zastosowanie tego uregulowania do spółki utworzonej w innym państwie członkowskim — Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Ograniczenie swobody przedsiębiorczości — Brak]	5
2016/C 048/08	Sprawa C-603/14 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. – El Corte Inglés, SA/ Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego znaku towarowego The English Cut — Sprzeciw właściciela graficznych i słownych krajowych i wspólnotowych znaków towarowych zawierających elementy słowne „El Corte Inglés” — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 5 — Prawdopodobieństwo skojarzenia znaku przez zainteresowany krąg odbiorców ze znakiem cieszącym się renomą — Wymagany stopień podobieństwa]	6
2016/C 048/09	Sprawa C-183/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – TSI GmbH/ Hauptzollamt Aachen (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Podpozycja 9027 10 10 — Aerodynamiczna aparatura do analizy wielkości cząstek UV — Ręczne liczniki cząstek)	6
2016/C 048/10	Sprawa C-190/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 11 lutego 2015 r. w sprawie T-395/12, Fetim/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 kwietnia 2015 r. przez Fetim BV	7
2016/C 048/11	Sprawa C-206/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 5 lutego 2015 r. w sprawie T-78/13 Red Bull/OHIM), wniesione w dniu 14 kwietnia 2015 r. przez Sun Mark Ltd and Bulldog Energy Drink Ltd	7

2016/C 048/12	Sprawa C-422/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 czerwca 2015 r. w sprawie T-192/15, Fernando Brás Messias/Republika Portugalska, wniesione w dniu 30 lipca 2015 r. przez Fernanda Brása Messiasa	8
2016/C 048/13	Sprawa C-425/15: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2015 r. – Udo Voigt/przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Parlament Europejski	8
2016/C 048/14	Sprawa C-533/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof. (Niemcy) w dniu 13 października 2015 r. – Feliks Frisman/Finnair Oyj.	8
2016/C 048/15	Sprawa C-541/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wuppertal (Niemcy) w dniu 16 października 2015 r. – Mircea Florian Freitag	9
2016/C 048/16	Sprawa C-551/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Puli-Pola (Chorwacja) w dniu 23 października 2015 r. – Pula Parking d.o.o./Sven Kalus Tederahn	9
2016/C 048/17	Sprawa C-561/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 2 listopada 2015 r. – Georg Rolof, Markus Heimann/TUIfly GmbH	10
2016/C 048/18	Sprawa C-574/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Varese w dniu 9 listopada 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Mauro Scialdone	10
2016/C 048/19	Sprawa C-590/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 września 2015 r. w sprawie T-420/13, Brouillard/Trybunał Sprawiedliwości, wniesione w dniu 13 listopada 2015 r. przez Alain’a Laurent’a Brouillard’a	11
2016/C 048/20	Sprawa C-600/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 16 listopada 2015 r. – Staatssecretaris van Financiën/Lemnis Lighting BV	13
2016/C 048/21	Sprawa C-610/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 listopada 2015 r. – Stichting Brein/Ziggo BV i XS4All Internet BV	13
2016/C 048/22	Sprawa C-612/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Kolewowi i in.	14
2016/C 048/23	Sprawa C-613/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia n° 5 de Alcobendas (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2015 r. – Ibercaja Banco SAU/ José Cortés González	17
2016/C 048/24	Sprawa C-620/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 23 listopada 2015 r. – A-Rosa Flussschiff GmbH/Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), następca prawny Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden	18
2016/C 048/25	Sprawa C-621/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 23 listopada 2015 r. – W i in./Sanofi Pasteur MSD SNC, Caisse primaire d’assurance maladie des Hauts-de-Seine, Caisse Carpinco	18
2016/C 048/26	Sprawa C-624/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 23 listopada 2015 r. – UAB Litdana/Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos	19

2016/C 048/27	Sprawa C-637/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, VSM Geneesmiddelen BV/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2015 r. przez VSM Geneesmiddelen BV	20
2016/C 048/28	Sprawa C-646/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 3 grudnia 2015 r. – Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs . .	22
2016/C 048/29	Sprawa C-649/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark A/S/Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 grudnia 2015 r. przez TV2/Danmark A/S	23
2016/C 048/30	Sprawa C-650/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 września 2015 r. w sprawie T-268/10 RENV, Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS/Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), wniesione w dniu 4 grudnia 2015 r. przez Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS	25
2016/C 048/31	Sprawa C-654/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 7 grudnia 2015 r. – Länsförsäkringar AB/Matek A/S	26
2016/C 048/32	Sprawa C-656/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark A/S/Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2015 r. przez Komisję Europejską	27
Sąd		
2016/C 048/33	Sprawa T-9/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Air Canada/Komisja [Konkurencja — Kartele — Rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	29
2016/C 048/34	Sprawa T-28/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	30
2016/C 048/35	Sprawa T-36/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Japan Airlines/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	31
2016/C 048/36	Sprawa T-38/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Cathay Pacific Airways/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	32

2016/C 048/37	Sprawa T-39/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Cargolux Airlines/Komisja [Konkurencja — Kartele — Rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 Porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	33
2016/C 048/38	Sprawa T-40/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Latam Airlines Group i Lan Cargo/Komisja [Konkurencja — Kartele — Rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 Porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	34
2016/C 048/39	Sprawa T-43/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Singapore Airlines i Singapore Airlines Cargo/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	35
2016/C 048/40	Sprawa T-46/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Deutsche Lufthansa i in./Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	36
2016/C 048/41	Sprawa T-48/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – British Airways przeciwko Komisji [Konkurencja — Kartele — Europejski rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	37
2016/C 048/42	Sprawa T-56/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – SAS Cargo Group i in./Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	38
2016/C 048/43	Sprawa T-62/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Air France-KLM/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	39

2016/C 048/44	Sprawa T-63/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Air France/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	40
2016/C 048/45	Sprawa T-67/11: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Martinair Holland/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]	41
2016/C 048/46	Sprawa T-73/12: Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2015 r. – Einhell Germany i in./Komisja (Dumping — Przywóz sprzężarek pochodzących z Chin — Częściowa odmowa zwrotu zapłaconych ceł antydumpingowych — Określenie ceny eksportowej — Odliczenie ceł antydumpingowych — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)	41
2016/C 048/47	Sprawa T-75/12: Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2015 r. – Nu Air Polska/Komisja (Dumping — Przywóz sprzężarek pochodzących z Chin — Częściowa odmowa zwrotu zapłaconych ceł antydumpingowych — Określenie ceny eksportowej — Odliczenie ceł antydumpingowych — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)	42
2016/C 048/48	Sprawa T-108/13: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – VTZ i in./Rada (Dumping — Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących z Rosji — Ostateczne cło antydumpingowe — Produkt objęty postępowaniem)	43
2016/C 048/49	Sprawa T-241/13: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Republika Grecka/Komisja [EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wołowina i cielęcina — Mięso baranie i kozie — Tytoń — Artykuł 69 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 — Artykuł 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 — Artykuł 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 796/2004]	44
2016/C 048/50	Sprawy połączone T-381/13 i T-382/13: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Perfetti Van Melle/OHIM (DAISY i MARGARITAS) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownych wspólnotowych znaków towarowych DAISY i MARGARITAS — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Częściowa odmowa rejestracji — Brak charakteru opisowego — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	45
2016/C 048/51	Sprawa T-491/13: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Perfetti Van Melle Benelux/OHIM – Intercontinental Great Brands (TRIDENT PURE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TRIDENT PURE — Wcześniejsze, słowny i graficzne, krajowe, wspólnotowe, międzynarodowy i zarejestrowane w Beneluksie, znaki towarowe PURE WHITE, mentos PURE FRESH PURE BREATH, PURE, PURE FRESH, mentos PURE FRESH i mentos PURE WHITE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	46
2016/C 048/52	Sprawa T-138/14: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Chart/ESDZ (Odpowiedzialność pozaumowna — Pracownik miejscowy zatrudniony w delegaturze Unii Europejskiej — Zakończenie umowy — Nieprzekazanie przez delegaturę egipskiemu organowi zabezpieczenia społecznego świadectwa pracy pracownika i nieuregulowanie w późniejszym czasie jego sytuacji w tym zakresie — Przedawnienie — Szkoda ciągła — Częściowa niedopuszczalność — Zasada dobrej administracji — Rozsądny termin — Artykuł 41 karty praw podstawowych — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Szkoda pewna — Związek przyczynowy)	46

2016/C 048/53	Sprawa T-356/14: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – CareAbout/OHIM – Florido Rodríguez (Kerashot) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Kerashot — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy K KERASOL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Częściowa odmowa rejestracji dokonana przez izbę odwoławczą]	47
2016/C 048/54	Sprawa T-521/14: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Szwecja/Komisja [Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 — Produkty biobójcze — Skarga na bezczynność — Specyfikacja kryteriów naukowych celem ustalenia właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego — Niewydanie przez Komisję aktów delegowanych — Obowiązek działania]	48
2016/C 048/55	Sprawa T-63/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2015 r. – Shoe Branding Europe/OHIM (Dwa równoległe pasy na rękawie bluzki) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez dwa równoległe pasy na rękawie bluzki z długim rękawem — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	49
2016/C 048/56	Sprawa T-64/15: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2015 r. – Shoe Branding Europe/OHIM (Dwa równoległe pasy na spodniach) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez dwa równoległe pasy na spodniach — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	49
2016/C 048/57	Sprawa T-128/15: Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien/OHIM – Ruiz Moncayo (RED RIDING HOOD) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego RED RIDING HOOD — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowe, znaki towarowe ROTKÄPPCHEN — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	50
2016/C 048/58	Sprawa T-584/15 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 7 grudnia 2015 r. – POA/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Publikacja wniosku o rejestrację chronionej nazwy pochodzenia — „Halloumi” lub „Hellim” — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	51
2016/C 048/59	Sprawa T-671/15 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 grudnia 2015 r. – E-Control/ACER (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Opinia w sprawie zgodności decyzji krajowych organów regulacyjnych zatwierdzających metody alokacji transgranicznej zdolności przesyłowej — Wniosek o zawieszenie wykonania — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność) . . .	51
2016/C 048/60	Sprawa T-603/15: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2015 r. – Frank/Komisja.	52
2016/C 048/61	Sprawa T-639/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Psara/Parlament	53
2016/C 048/62	Sprawa T-640/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Kristan/Parlament	54
2016/C 048/63	Sprawa T-641/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Malle/Parlament	55
2016/C 048/64	Sprawa T-642/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Cieśla/Parlament	56
2016/C 048/65	Sprawa T-643/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Dahllof/Parlament	57
2016/C 048/66	Sprawa T-644/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Reuter/Parlament	58

2016/C 048/67	Sprawa T-645/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – České centrum pro investigativní žurnalistiku/Parlament	59
2016/C 048/68	Sprawa T-646/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Karanikas/Parlament	60
2016/C 048/69	Sprawa T-647/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Boros/Parlament	61
2016/C 048/70	Sprawa T-648/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica/Parlament	62
2016/C 048/71	Sprawa T-649/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Toth/Parlament	63
2016/C 048/72	Sprawa T-650/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Knus-Galán/Parlament	64
2016/C 048/73	Sprawa T-651/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Tchobanov/Parlament	65
2016/C 048/74	Sprawa T-653/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Mulvad/Parlament	66
2016/C 048/75	Sprawa T-654/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – České centrum pro investigativní žurnalistiku/Parlament	67
2016/C 048/76	Sprawa T-655/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – van der Parre/Parlament	68
2016/C 048/77	Sprawa T-656/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baggi/Parlament	69
2016/C 048/78	Sprawa T-657/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Boros/Parlament	70
2016/C 048/79	Sprawa T-658/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – García Rey/Parlament	71
2016/C 048/80	Sprawa T-659/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Hunter/Parlament	72
2016/C 048/81	Sprawa T-660/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Clerix/Parlament	73
2016/C 048/82	Sprawa T-661/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Araujo/Parlament	74
2016/C 048/83	Sprawa T-662/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Delić/Parlament	75
2016/C 048/84	Sprawa T-663/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica/Parlament	76
2016/C 048/85	Sprawa T-664/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Borg/Parlament	77
2016/C 048/86	Sprawa T-665/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica/Parlament	78
2016/C 048/87	Sprawa T-666/15: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Bačelić/Parlament	79
2016/C 048/88	Sprawa T-669/15: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2015 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann i in./ECHA	80
2016/C 048/89	Sprawa T-683/15: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2015 r. – Freistaat Bayern/Komisja	81
2016/C 048/90	Sprawa T-686/15: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcaffé by Julius Meinl)	82

2016/C 048/91	Sprawa T-687/15: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcafé by Julius Meinl)	83
2016/C 048/92	Sprawa T-689/15: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcafé by Julius Meinl)	84
2016/C 048/93	Sprawa T-690/15: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcafé)	85
2016/C 048/94	Sprawa T-691/15: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcafé by Julius Meinl)	86
2016/C 048/95	Sprawa T-703/15: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2015 r. – Groupe Go Sport/OHIM – Design Go (GO SPORT)	86
2016/C 048/96	Sprawa T-101/13: Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2015 r. – Aer Lingus/Komisja	87

Sąd do spraw Służby Publicznej

2016/C 048/97	Sprawa F-45/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2009 r. — Niezgodność z prawem decyzji komisji odwoławczej — Odmowa awansu — Umożnienie postępowania)	88
2016/C 048/98	Sprawa F-37/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola przeciwko EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Mobbing — Dochodzenie — Sprawozdanie komisji dochodzeniowej — Błędna definicja mobbingu — Decyzja prezesa EBI o nienadawaniu dalszego biegu postępowaniu w sprawie skargi — Stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie lub zadośćuczynienie)	88
2016/C 048/99	Sprawa F-82/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola przeciwko EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Nowe sprawozdanie z oceny [2007] — Niezgodność z prawem komisji odwoławczej — Odmowa awansu — Brak potrzeby orzekania)	89
2016/C 048/100	Sprawa F-55/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2011 r. — Niezgodność z prawem decyzji komisji odwoławczej — Odmowa awansu — Umożnienie postępowania)	90
2016/C 048/101	Sprawa F-104/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Mobbing — Postępowanie dochodzeniowe — Sprawozdanie komitetu dochodzeniowego — Błędna definicja mobbingu — Decyzja prezesa EBI o nienadawaniu skardze dalszego biegu — Stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie)	90
2016/C 048/102	Sprawa F-9/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2012 r. — Niezgodność z prawem decyzji komisji odwoławczej — Umożnienie postępowania)	91
2016/C 048/103	Sprawa F-94/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – Bowles/EBC (Służba publiczna — Personel EBC — Członkowie komitetu pracowniczego — Wynagrodzenie — Pensja — Dodatkowa podwyżka wynagrodzenia — Kwalifikacja)	92

2016/C 048/104	Sprawa F-95/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – Seigneur/EBC (Służba publiczna — Personel EBC — Członkowie komitetu pracowniczego — Wynagrodzenie — Uposażenie — Dodatkowa podwyżka wynagrodzenia — Kwalifikowalność)	92
2016/C 048/105	Sprawy połączone F-101/14, F-102/14 i F-103/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Clarke, Dickmanns i Papathanasiou/OHIM (Służba publiczna — Personel tymczasowy — Personel OHIM — Umowa na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu — Klauzula przewidująca rozwiązanie umowy, w przypadku gdy pracownik nie zostanie wpisany na listę rezerwy kadrowej konkursu — Dzień początku obowiązywania klauzuli o rozwiązaniu umowy — Konkursy otwarte OHIM/AD/01/13 i OHIM/AST/02/13)	93
2016/C 048/106	Sprawa F-134/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 17 grudnia 2015 r. – T/Komisja (Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Choroba zawodowa — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Wniosek o uznanie zawodowego podłoża choroby — Związek przyczynowy — Żądanie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek opóźnienia w uznaniu przez instytucję zawodowego podłoża choroby — Obowiązek wydania rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie — Krzywda)	94
2016/C 048/107	Sprawa F-135/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 16 grudnia 2015 r. – DE/EMA (Służba publiczna — Personel EMA — Zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy — Akt niekorzystny — Prawo do bycia wysłuchanym — Naruszenie)	95
2016/C 048/108	Sprawa F-141/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Guittet/Komisja (Służba publiczna — Były urzędnik — Zabezpieczenie społeczne — Pokrycie kosztów leczenia — Zarządzanie dokumentacją medyczną przez Komisję — Zasada dobrej administracji i obowiązek staranności — Pozaumowna odpowiedzialność Unii)	95
2016/C 048/109	Sprawa F-17/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 10 grudnia 2015 r. – Jäger-Waldau/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z oceny — Wniosek o zmianę — Odmowa)	96
2016/C 048/110	Sprawa F-34/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 16 grudnia 2015 r. – De Loecker/ESDZ (Służba publiczna — Personel ESDZ — Członek personelu tymczasowego — Mobbing — Artykuły 12a i 24 regulaminu pracowniczego — Wniosek o udzielenie wsparcia — Oddalenie — Wniosek o wszczęcie dochodzenia administracyjnego — Prawo do bycia wysłuchanym — Naruszenie)	96
2016/C 048/111	Sprawa F-88/15: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Bonazzi/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu za 2014 r. — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Lista urzędników przedstawionych do awansu przez dyrekcje generalne i służby — Pominięcie nazwiska skarżącego — Możliwość podważenia listy urzędników przedstawionych do awansu przed wspólnym komitetem ds. awansów — Brak zajęcia stanowiska przez wspólny komitet ds. awansów — Porównanie osiągnięć wyłącznie przez organ powołujący)	97
2016/C 048/112	Sprawa F-128/11: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2010 r. — Zakwestionowanie — Procedury wewnętrzne — Przesłanki — Odstąpienie — Skarga — Interes prawny — Brak — Rozsądny termin — Niedochowanie — Oczywista niedopuszczalność)	98
2016/C 048/113	Sprawa F-76/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – López Cabeza/Komisja (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/248/13 — Niemieszczenie na liście rezerwy kadrowej — Ocena niewystarczająca na egzaminach oceny zintegrowanej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Naruszenie ogłoszenia o konkursie — Niezdolność egzaminu z prawem)	98

2016/C 048/114	Sprawa F-118/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 16 grudnia 2015 r. – Bärwinkel/Rada (Służba publiczna — Urzędnicy — Nowelizacja regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe dotyczące zaszeregowania w kategoriach stanowisk — Artykuł 30 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Pojęcie aktu niekorzystnego — Decyzja w sprawie uznania pełnienia przez niektórych urzędników szczególnie odpowiedzialnych zadań — Nieumieszczenie skarżącego na pierwszej liście 34 urzędników uznawanych za pełniących szczególnie odpowiedzialne zadania — Wymogi dotyczące etapu postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Brak zażalenia w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Artykuł 81 regulaminu postępowania)	99
2016/C 048/115	Sprawa F-136/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza) z dnia 7 grudnia 2015 r. – Probst/Komisja (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Artykuł 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Były asystent parlamentarny — Decyzja Komisji o przyznaniu dodatku zagranicznego byłym asystentom parlamentarnym od dnia publikacji informacji dla personelu — Wyroki stwierdzające nieważność — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Skutek ograniczony w czasie — Powaga rzeczy osądzonej — Decyzje administracyjne, które stały się ostateczne — Równość traktowania)	100
2016/C 048/116	Sprawa F-24/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – Di Marzio/Rada (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Grupa funkcyjna I — Przekształcenie umowy w umowę o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego na czas nieokreślony w grupie zaszeregowania AST 3, AST 4 lub AST 5 lub w umowę o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego na czas nieokreślony w grupie funkcyjnej III — Artykuły 2, 3a, 3b, 80 i 88 ZWIP — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Zasada dobrej administracji — Obowiązek staranności — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej — Artykuł 81 regulaminu postępowania)	100
2016/C 048/117	Sprawa F-45/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2015 r. – Van der Veen/Europol (Służba publiczna — Personel Europolu — Członek personelu tymczasowego — Decyzja 2009/371/WSiSW — Odmowa zawarcia przez Europol umowy o pracę na czas nieokreślony — Artykuł 81 regulaminu postępowania — Skarga oczywiście niedopuszczalna)	101
2016/C 048/118	Sprawa F-144/15: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2015 r. – ZZ/EASA	102
2016/C 048/119	Sprawa F-30/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2015 r. – Diamantopoulos/SEAE	102
2016/C 048/120	Sprawa F-58/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2015 r. – FW/Komisja	102
2016/C 048/121	Sprawa F-129/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2015 r. – Morin/Komisja	102

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 048/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 38 z 1.2.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 27 z 25.1.2016

Dz.U. C 16 z 18.1.2016

Dz.U. C 7 z 11.1.2016

Dz.U. C 429 z 21.12.2015

Dz.U. C 414 z 14.12.2015

Dz.U. C 406 z 7.12.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Fiscale Eenheid X NV cs

(Sprawa C-595/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 6 — Specjalne fundusze inwestycyjne — Pojęcie — Inwestycje w nieruchomości — Zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi — Pojęcie — Faktyczne zarządzanie nieruchomością]

(2016/C 048/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Fiscale Eenheid X NV cs

Sentencja

- 1) Artykuł 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., należy interpretować w ten sposób, że spółki inwestycyjne takie jak spółki będące przedmiotem postępowania głównego, w których kapitał jest gromadzony przez wielu inwestorów, którzy ponoszą ryzyko związane z zarządzaniem zgromadzonymi w nich aktywami z zamiarem nabycia, posiadania, zarządzania i sprzedaży nieruchomości w celu osiągnięcia z tego zysku, który zostanie podzielony pomiędzy wszystkich uczestników w formie dywidendy, a ci ostatni także osiągają korzyść ze względu na wzrost wartości ich udziałów, mogą być uważane za „specjalne fundusze inwestycyjne” w rozumieniu tego przepisu, pod warunkiem że dane państwo członkowskie poddało te spółki szczególnemu nadzorowi państwowemu.
- 2) Artykuł 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie „zarządzania” nie obejmuje faktycznej eksploatacji nieruchomości specjalnego funduszu inwestycyjnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Trieste – Włochy) – Florin Lazar/Allianz SpA

(Sprawa C-350/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 — Artykuł 4 ust. 1 — Pojęcia „państwa, w którym powstaje szkoda”, „szkody” i „skutków pośrednich czynu niedozwolonego” — Szkody poniesione osobiście przez członka rodziny osoby zmarłej w wyniku wypadku drogowego — Prawo właściwe)

(2016/C 048/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Trieste

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Florin Lazar

Strona pozwana: Allianz SpA

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) należy – dla celów ustalenia prawa właściwego dla zobowiązania pozaumownego wynikającego z wypadku drogowego – interpretować w ten sposób, że szkody lub krzywdy związane ze śmiercią osoby w takim wypadku, który miał miejsce w państwie członkowskim siedziby sądu, i poniesione przez członków rodziny tej osoby mających miejsce pobytu w innym państwie członkowskim, powinny być kwalifikowane jako „skutki pośrednie” tego wypadku w rozumieniu wspomnianego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – Valsts ieņēmumu dienests/„Veloserviss” SIA

(Sprawa C-427/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Kontrola zgłoszeń po zwolnieniu towarów — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Ograniczenie w prawie krajowym ponownego zbadania wyników kontroli po zwolnieniu towarów — Możliwość — Decyzja w sprawie pierwszej kontroli po zwolnieniu towarów — Nieprawidłowe i niekompletne dane nieznane w dniu wydania decyzji)

(2016/C 048/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: „Veloserviss” SIA

Sentencja

Artykuł 78 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w postępowaniu głównym, które ogranicza możliwość powtórnego przeprowadzenia przez organy celne rewizji lub kontroli po zwolnieniu towarów i wyciągnięcia z nich konsekwencji w postaci ustalenia nowego długu celnego, o ile ograniczenie to odnosi się do okresu trzech lat od dnia powstania pierwotnego długu celnego, czego zweryfikowanie ustalenie należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. – Canon Europa NV/Komisja Europejska
(Sprawa C-552/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Rozporządzenie (UE) nr 861/2010 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Zwolnienie towarów i powiadomienie o kwocie należności celnych — Zastosowanie procedury uproszczonej i użycie środków informatycznych)

(2016/C 048/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Canon Europa NV (przedstawiciele: P. De Baere, avocat, P. Muñiz, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Canon Europa NV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. – Kyocera Mita Europe BV/Komisja Europejska

(Sprawa C-553/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Rozporządzenie (UE) nr 861/2010 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Zwolnienie towarów i powiadomienie o kwocie należności celnych — Zastosowanie procedury uproszczonej i użycie środków informatycznych)

(2016/C 048/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kyocera Mita Europe BV (przedstawiciele: P. De Baere, avocat, P. Muñiz, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Kyocera Mita Europe NV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Simona Kornhaas/Thomas Dithmar, działający w charakterze syndyka masy upadłości spółki Kornhaas Montage und Dienstleistung Ltd

(Sprawa C-594/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Postępowanie upadłościowe — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 4 ust. 1 — Ustalenie prawa właściwego — Uregulowanie państwa członkowskiego zobowiązujące osobę zarządzającą spółką do zwrotu spółce kwot płatności dokonanych po wystąpieniu niewypłacalności — Zastosowanie tego uregulowania do spółki utworzonej w innym państwie członkowskim — Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Ograniczenie swobody przedsiębiorczości — Brak]

(2016/C 048/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Simona Kornhaas

Strona pozwana: Thomas Dithmar, działający w charakterze syndyka masy upadłości spółki Kornhaas Montage und Dienstleistung Ltd

Sentencja

- 1) Artykuł 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że zakres stosowania tego przepisu obejmuje powództwo przeciwko osobie zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii – wobec której to spółki wszczęto postępowanie upadłościowe w Niemczech – wytoczone przed sądem niemieckim przez syndyka masy upadłości tej spółki, którego to powództwa celem jest, zgodnie z uregulowaniem krajowym takim jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, doprowadzenie do zwrotu przez tę osobę płatności dokonanych przez nią jeszcze przed wszczęciem postanowienia upadłościowego, ale już po dacie, co do której ustalono, że przedmiotowa spółka jest niewypłacalna
- 2) Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE nie stoją na przeszkodzie możliwości zastosowania przepisu krajowego takiego jak § 64 ust. 2 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością wobec osoby zarządzającej spółką prawa Anglii i Walii objętą postępowaniem upadłościowym wszczętym w Niemczech.

⁽¹⁾ Dz.U. C 127 z 20.4.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. – El Corte Inglés, SA/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-603/14 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego znaku towarowego The English Cut — Sprzeciw właściciela graficznych i słownych krajowych i wspólnotowych znaków towarowych zawierających elementy słowne „El Corte Inglés” — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 5 — Prawdopodobieństwo skojarzenia znaku przez zainteresowany krąg odbiorców ze znakiem cieszącym się renomą — Wymagany stopień podobieństwa]

(2016/C 048/08)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, SA (przedstawiciel: J. Rivas Zurdo, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 października 2014 r. El Corte Inglés/OHIM – English Cut (The English Cut) (T-515/12, EU:T:2014:882), zostaje uchylony w zakresie, w jakim orzeczono w nim, iż z faktu, że kolidujące ze sobą oznaczenia nie wykazują stopnia podobieństwa wystarczającego do zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, wynika, iż w niniejszej sprawie nie zostały także spełnione przesłanki zastosowania art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 30.3.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – TSI GmbH/Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-183/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Podpozycja 9027 10 10 — Aerodynamiczna aparatura do analizy wielkości cząstek UV — Ręczne liczniki cząstek)

(2016/C 048/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TSI GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Aachen

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1031/2008 z dnia 19 września 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że aerodynamiczna aparatura do analizy wielkości cząstek UV i ręczne liczniki cząstek, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, nie są objęte podpozycją 9027 10 10 tej nomenklatury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 11 lutego 2015 r. w sprawie T-395/12, Fetim/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 kwietnia 2015 r. przez Fetim BV

(Sprawa C-190/15 P)

(2016/C 048/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fetim BV (przedstawiciel: L. Bakers, advocaat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 5 lutego 2015 r. w sprawie T-78/13 Red Bull/OHIM), wniesione w dniu 14 kwietnia 2015 r. przez Sun Mark Ltd and Bulldog Energy Drink Ltd

(Sprawa C-206/15 P)

(2016/C 048/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sun Mark Ltd and Bulldog Energy Drink Ltd (przedstawiciele: A. Meskarian, solicitor, S. Zaiwalla, solicitor, T. Sampson, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 czerwca 2015 r. w sprawie T-192/15, Fernando Brás Messias/Republika Portugalska, wniesione w dniu 30 lipca 2015 r. przez Fernanda Brása Messiasa

(Sprawa C-422/15 P)

(2016/C 048/12)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fernando Brás Messias (przedstawiciel: F. Brás Messias, advogado)

Druga strona postępowania: Republika Portugalska

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2015 r. – Udo Voigt/przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Parlament Europejski

(Sprawa C-425/15)

(2016/C 048/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Udo Voigt (przedstawiciel: P. R. Richter, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: przewodniczący Parlamentu Europejskiego, Parlament Europejski.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (pierwsza izba) orzekł w drodze postanowienia z dnia 29 października 2015 r., że jest oczywiście niewłaściwy do wydania orzeczenia w przedmiocie skargi wniesionej przez Udo Voigta w dniu 31 lipca 2015 r. i przekazał sprawę do Sądu Unii Europejskiej. Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof. (Niemcy) w dniu 13 października 2015 r. – Feliks Frisman/Finnair Oyj.

(Sprawa C-533/15)

(2016/C 048/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Feliks Frisman

Strona pozwana: Finnair Oyj

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „roszczeń wynikających z umowy” obejmuje również prawo do odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, dochodzone względem obsługującego przewoźnika lotniczego, który nie jest kontrahentem umownym danego pasażera?

2) W zakresie, w jakim stosuje się art. 5 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001:

Czy w przypadku przewozu osób w ramach połączenia lotniczego składającego się z kilku lotów bez dłuższego przebywania w przesiadkowych portach lotniczych miejsce odlotu w ramach pierwszego odcinka lotu należy uznać jako miejsce wykonania zobowiązania zgodnie z art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 44/2001, nawet jeśli połączenie lotnicze zostało wykonane przez różnych przewoźników lotniczych a powództwo skierowane jest przeciwko przewoźnikowi lotniczemu obsługującemu inny odcinek lotu, na którym doszło do dużego opóźnienia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wuppertal
(Niemcy) w dniu 16 października 2015 r. – Mircea Florian Freitag**

(Sprawa C-541/15)

(2016/C 048/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Wuppertal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mircea Florian Freitag

Strona pozwana: Angela Freitag, Vica Pavel, Stadt Wuppertal, Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że organy państwa członkowskiego są zobowiązane do uznania zmiany nazwiska obywatela tego państwa, jeżeli jest on jednocześnie obywatelem innego państwa członkowskiego i w tym państwie członkowskim na skutek zmiany nazwiska, która nie jest związana ze zmianą statusu na gruncie prawa rodzinnego, (ponownie) nabył swe pierwotne nazwisko uzyskane w związku z urodzeniem, jakkolwiek nabycie nazwiska nie odbyło się podczas zwykłego pobytu tego obywatela w owym innym państwie członkowskim i zostało dokonane na jego wniosek?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Puli-Pola
(Chorwacja) w dniu 23 października 2015 r. – Pula Parking d.o.o./Sven Kalus Tederahn**

(Sprawa C-551/15)

(2016/C 048/16)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski sud u Puli-Pola

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pula Parking d.o.o

Strona pozwana: Sven Kalus Tederahn

Pytania prejudycjalne

- 1) Zważywszy na charakter prawny stosunku łączącego strony sporu, czy w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie rozporządzenie nr 1215/2012 ⁽¹⁾?
- 2) Czy rozporządzenie nr 1215/2012 odnosi się do właściwości notariuszy w Republice Chorwacji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 2 listopada 2015 r. – Georg Rolof, Markus Heimann/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-561/15)

(2016/C 048/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Georg Rolof, Markus Heimann

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Postanowieniem Trybunału z dnia 27 listopada 2015 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Varese w dniu
9 listopada 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Mauro Scialdone**

(Sprawa C-574/15)

(2016/C 048/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Varese

Postępowanie karne przeciwko

Mauro Scialdone

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo europejskie, a w szczególności art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 325 TFUE oraz przepisami dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾, które przewidują obowiązek ujednolicenia przez państwa członkowskie polityki nakładania sankcji, może być interpretowane w ten sposób, że stoi na przeszkodzie promulgacji przepisu prawa krajowego, przewidującego, że przesłanką czynu zabronionego, jakim jest niedokonanie zapłaty podatku VAT jest przekroczenie progu pieniężnego wyższego niż ten, który ustanowiony został w związku z niedokonaniem zapłaty podatku bezpośredniego od dochodów?
- 2) Czy prawo europejskie, a w szczególności art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 325 TFUE oraz przepisami dyrektywy 2006/112/WE, które nakładają obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji celem ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej, może być interpretowane w ten sposób, że stoi na przeszkodzie promulgacji przepisu prawa krajowego, wyłączającego karalność oskarżonego (będącego zarządcą, prawnym przedstawicielem, upoważnionym do pełnienia funkcji w zakresie kwestii podatkowych lub współdziałającym w czynie niedozwolonym), w sytuacji gdy podmiot posiadający osobowość prawną, reprezentowany przez oskarżonego dokonał spóźnionej zapłaty podatku oraz sankcji administracyjnych należnych tytułem podatku VAT – pomimo że nastąpiło już ustalenie podatku oraz wszczęte zostało postępowanie karne, wniesiony został akt oskarżenia, dochowano wymogu kontradyktoryjności – ale nie doszło jeszcze do rozpoczęcia przewodu sądowego, w systemie, który na rzeczowego zarządcę, przedstawiciela prawnego lub osobę przez nich upoważnioną lub współdziałającą w czynie niedozwolonym nie nakłada kary ani żadnej innej sankcji karnej, nawet w trybie administracyjnym?
- 3) Czy pojęcie czynu zabronionego – oszustwa, uregulowane w art. 1 Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, należy interpretować w taki sposób, że obejmuje ono także niedokonanie zapłaty oraz częściową lub spóźnioną zapłatę podatku od wartości dodanej, oraz w związku z tym, czy art. 2 tejże konwencji zobowiązuje państwo członkowskie do nałożenia kary pozbawienia wolności za niedokonanie zapłaty oraz częściową lub spóźnioną zapłatę podatku VAT w kwocie przekraczającej 50 000 EUR?

W przypadku odpowiedzi przeczącej należy zadać pytanie, czy przepis art. 325 TFUE, który zobowiązuje państwa członkowskie – także w odniesieniu do sankcji karnych – do nałożenia odstraszających, proporcjonalnych i skutecznych sankcji, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowym przepisom, które zwalniają z odpowiedzialności karnej oraz administracyjnej zarządców i prawnych przedstawicieli osób prawnych, lub osoby przez nich upoważnione do działania i osoby współdziałające w czynie niedozwolonym, za niedokonanie zapłaty oraz częściową lub spóźnioną zapłatę podatku VAT w odniesieniu do kwot przekraczających trzykrotnie lub pięciokrotnie minimalne progi ustanowione w przypadku oszustwa w wysokości 50 000 EUR.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 września 2015 r. w sprawie T-420/13, Brouillard/Trybunał Sprawiedliwości, wniesione w dniu 13 listopada 2015 r. przez
Alain'a Laurent'a Brouillard'a**

(Sprawa C-590/15 P)

(2016/C 048/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alain Laurent Brouillard (przedstawiciel: adwokat P. Vande Casteele)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

— Stwierdzenie, że odwołanie jest zasadne i uchylenie wyroku z dnia 14 września 2015 r. (T-420/13);

- Stwierdzenie nieważności pism z dnia 5 czerwca 2013 r., w których Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po pierwsze, zaprosił IDEST Communication SA, do złożenia ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie negocjacji, w celu zawarcia umów ramowych na tłumaczenia tekstów prawnych z określonych języków urzędowych Unii Europejskiej na język francuski (Dz. 2013/S 047-075037), a po drugie, zażądał potwierdzenia, że skarżący nie będzie zatrudniany do świadczenia usług, których dotyczyło to zamówienie.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach świadczenia usług tłumaczeniowych Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał, że skarżący nie może zostać przyjęty jako podwykonawca spółki zaproszonej do złożenia ofert, ze względu na to, że „[...] dyplom uzyskany na uniwersytecie w Poitiers (master droit, économie, gestion, à finalité professionnelle, mention droit privé, spécialité juriste linguiste – magister prawa, ekonomii, zarządzania, w celach zawodowych, prawo prywatne, specjalność prawnik lingwista), jakkolwiek rzeczywiście stanowi dyplom poziomu master 2, to nie zaświadcza o pełnym wykształceniu prawniczym” i że „ocena ta jest zgodna z utrwaloną praktyką wydziału tłumaczeń języka francuskiego, który uznaje, iż wykształcenie »prawnika-lingwisty«, które oferuje uniwersytet w Poitiers (master 2) nie jest wykształceniem prawniczym spełniającym wymogi określone w pkt III.2.1 ogłoszenia o zamówieniu”, przy czym „sposób uzyskania dyplomu (»VAE«, czyli potwierdzenie nabytego doświadczenia) nie miał żadnego wpływu na ocenę [...]”.
2. Skarżący podnosi naruszenie ogólnych zasad równości, swobody przedsiębiorczości, swobodnego przepływu pracowników, swobody świadczenia usług, proporcjonalności, artykułów 14, 15, 16, 20, 21, 51 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 45, 49, 51, 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, prawa do edukacji i nauczania, a także naruszenie prawa i nadużycie władzy.
3. Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził brak „przeszkody” dla ww. praw i swobód. Naruszenie prawa tym bardziej zostało wykazane, że skarżący posiada dyplomy ze swej natury, a wręcz ze swej istoty predestynujące go do świadczenia usług tłumaczenia prawnego. Trybunał Sprawiedliwości również co najmniej „przeszkodził” prawu skarżącemu do skorzystania z odbytego kształcenia jako prawnik i tłumacz uniwersytecki.
4. Sąd naruszył też prawo i przepisy prawa Unii uznając, że instytucja zamawiająca nie miała obowiązku przeprowadzenia porównania, ze względu na to, że dyrektywa 2005/36 ⁽¹⁾ nie ma zastosowania, a więc „skarżący nie mógł powoływać się na orzecznictwo dotyczące uznawania dyplomów dla twierdzenia, że w niniejszym przypadku Trybunał Sprawiedliwości powinien był uwzględnić inne posiadane przez niego kwalifikacje i doświadczenie”.
5. Sąd naruszył jeszcze prawo uznając, że instytucja zamawiająca miała prawo nie uwzględnić dyplomu „master en droit” (Bac + 5), (magister prawa, matura + 5) wydanego we Francji, „biorąc pod uwagę rozmaite dyplomy istniejące w Belgii i we Francji przed i po reformie z 2004 r. harmonizującej dyplomy wykształcenia wyższego w Europie”.
6. Naruszenie ww. podstawowych swobód i zasad ogólnych prawa Unii Europejskiej, rozpatrywanych oddzielenie lub łącznie z zasadą proporcjonalności, wynika również z tego, że o wykluczeniu skarżącego zdecydowano bez wzięcia pod uwagę wszystkich jego dyplomów, certyfikatów i innych świadectw oraz odpowiedniego doświadczenia zawodowego i bez porównania kwalifikacji akademickich i zawodowych potwierdzonych przez niego z tymi wymaganymi w specyfikacji warunków zamówienia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 16 listopada 2015 r. – Staatssecretaris van Financiën/Lemnis Lighting BV

(Sprawa C-600/15)

(2016/C 048/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: Lemnis Lighting BV

Pytania prejudycjalne

Czy pozycje 8539, 8541, 8543, 8548 i 9405 CN należy zatem interpretować w ten sposób, że towary takie jak lampy LED, składające się z diod świecących i innych komponentów elektrycznych, takich jak szklana osłona i metalowe gniazdo z gwintem Edisona, po wbudowaniu w oprawę służące do oświetlania, należy zaklasyfikować od jednej z ww. pozycji? Jeśli tak, to do jakiej pozycji należy zaklasyfikować ww. towary? Jeśli nie, to do jakiej innej pozycji należy je w takim wypadku zaklasyfikować?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlande (Niderlandy) w dniu 18 listopada 2015 r. – Stichting Brein/Ziggo BV i XS4All Internet BV

(Sprawa C-610/15)

(2016/C 048/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlande

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Brein

Strona pozwana: Ziggo BV, XS4All Internet BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy operator strony internetowej dokonuje publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29⁽¹⁾, jeżeli strona ta nie zawiera chronionych utworów, lecz istnieje system [taki jak opisany poniżej w pkt 1–13 i 30], indeksujący i kategoryzujący dla użytkowników metainformacje o utworach chronionych, które znajdują się na komputerach użytkowników, tak że użytkownicy mogą za jego pomocą wyszukać oraz załadować lub pobrać chronione utwory?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29 i art. 11 dyrektywy 2004/48⁽²⁾ stanowią podstawę dla wydania nakazu przeciwko pośrednikowi w rozumieniu tych przepisów, który ułatwia w sposób opisany w pytaniu pierwszym działania osób trzecich stanowiące naruszenie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Kolewowi i in.

(Sprawa C-612/15)

(2016/C 048/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

Kolew i in.

Pytania prejudycjalne

1. Czy krajowa ustawa jest zgodna z obowiązkiem państwa członkowskiego związanym z określeniem skutecznego ścigania karnego za przestępstwa urzędników celnych, jeśli ustawa ta stanowi, że postępowanie karne – prowadzone przeciwko urzędnikom celnym z powodu uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw korupcyjnych przy wykonywaniu swoich obowiązków (poprzez przyjmowanie kwot pieniężnych za odstąpienie od dokonania kontroli celnej) oraz z powodu konkretnych łapówek i z powodu ukrywania wziętych łapówek – umarza się na następujących warunkach bez rozpoznania co do istoty przez sąd podniesionych zarzutów: a) upłynął dwuletni termin od oskarżenia; b) oskarżony wniósł o zakończenie postępowania przygotowawczego; c) sąd przyznał prokuratorowi trzymiesięczny termin na zakończenie postępowania przygotowawczego; d) dokonanie przez prokuratora „istotnych naruszeń proceduralnych” w tym okresie (polegających na wniesieniu aktu oskarżenia zawierającego sprzeczności, nienależytem wniesieniu uzupełniającego oskarżenia i nieprzedstawieniu akt śledztwa); e) przyznanie prokuratorowi przez sąd nowego miesięcznego terminu na usunięcie tych „istotnych naruszeń proceduralnych”; [f] nieusunięcie przez prokuratora tych „istotnych naruszeń proceduralnych” w tym terminie – jeśli za ich powstanie w pierwszym trzymiesięcznym terminie i za ich nieusunięcie w ostatnim miesięcznym terminie odpowiada zarówno prokurator (nieusunięcie sprzeczności w akcie oskarżenia; brak wykonywania rzeczywistych działań w przeważającej części tych okresów), jak i obrona (brak obowiązkowej współpracy w celu wniesienia oskarżenia i przedstawienia akt śledztwa ze względu na pobyt oskarżonych w szpitalu i powoływanie się na inne obowiązki służbowe przez adwokatów); [g] powstanie prawa podmiotowego oskarżonego do umorzenia postępowania karnego ze względu na nieusunięcie „istotnych naruszeń proceduralnych” w określonych terminach?
2. W wypadku odpowiedzi przeczącej, od zastosowania której części wyżej wspomnianych uregulowań prawnych sąd krajowy powinien odstąpić, aby zapewnić skuteczne stosowanie prawa Unii: 2.1. umorzenia postępowania karnego w wypadku upływu miesięcznego terminu; lub 2.2. określenia wyżej wskazanych uchybień jako „istotnych naruszeń proceduralnych”; lub 2.3. ochrony powstałego zgodnie z [lit. g]) prawa podmiotowego – jeśli istnieje możliwość skutecznego usunięcia tego naruszenia w postępowaniu sądowym?
 - 2.1. Czy rozstrzygnięcie w sprawie odstąpienia od zastosowania krajowego przepisu dotyczącego umorzenia postępowania karnego powinno być uzależnione od:
 - A) przyznania prokuratorowi dodatkowego terminu na usunięcie „istotnego naruszenia proceduralnego” równego okresowi, w którym prokurator obiektywnie nie mógł tego uczynić ze względu na przeszkody związane z działaniami obrony?
 - B) w wypadku określonym w lit. A) – ustalenia przez sąd, że przeszkody te wynikają z „nadużycia prawa”?

- C) w wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej w odniesieniu do kwestii określonej w lit. A) – ustalenia przez sąd, że w krajowej ustawie przewidziano wystarczające gwarancje zakończenia postępowania przygotowawczego w rozsądnym terminie?

2.2. Czy rozstrzygnięcie w sprawie odstąpienia od zastosowania krajowego określenia wyżej wskazanych uchybień jako „istotnych naruszeń proceduralnych” jest zgodne z prawem Unii, a mianowicie:

- A) czy określone w art. 6 ust. 3 dyrektywy nr 2012/13/UE ⁽¹⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym] prawo do przedstawienia obronie szczegółowych informacji na temat oskarżenia jest należycie chronione, jeśli:

- 1) informacje te zostaną przedstawione po faktycznym wniesieniu oskarżenia do sądu, lecz przed rozpoznaniem go przez sąd, a również wcześniej przed wniesieniem oskarżenia do sądu pełne informacje dotyczące zasadniczych elementów oskarżenia zostały przedstawione obronie (w odniesieniu do osk. Christowa)?
- 2) w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie wskazane w 2.2.A)–1) – informacje te zostaną przedstawione po faktycznym wniesieniu oskarżenia do sądu, lecz przed rozpoznaniem go przez sąd, a również wcześniej przed wniesieniem oskarżenia do sądu częściowe informacje dotyczące zasadniczych elementów oskarżenia zostały przedstawione obronie; powodem częściowego zakresu przedstawionych informacji są przeszkody związane z działaniami obrony (w odniesieniu do osk. Kolewa i osk. Kostadinowa)?
- 3) informacje te zawierają sprzeczności co do konkretnego oświadczenia korupcyjnego (raz wskazano, że inny oskarżony słownie zażądał łapówki, a osk. Christow z grymasem wyraził swoje niezadowolenie, gdy osoba poddana kontroli celnej zaproponowała bardzo małą kwotę środków pieniężnych, a następnie wskazano, że osk. Christow skierował konkretne słowa zawierające żądanie łapówki)?

- B) Czy określone w art. 7 ust. 3 dyrektywy nr 2012/13/UE prawo do udzielenia obronie dostępu do materiałów sprawy „najpóźniej w chwili przekazania podstawy oskarżenia do oceny sądu” jest należycie chronione, jeśli obrona miała dostęp do zasadniczej części materiałów wcześniej, a obronie przyznano również możliwość zapoznania się z materiałami, lecz obrońcy nie skorzystali z tej możliwości ze względu na przeszkody (choroba, obowiązki służbowe) i ze względu na powoływanie się na krajową ustawę, zgodnie z którą należy ich wezwać w celu udzielenia im dostępu do materiałów przynajmniej z trzydniowym wyprzedzeniem? Czy niezbędne jest przyznanie drugiej możliwości po ustaniu przeszkód oraz przynajmniej z trzydniowym wyprzedzeniem? Czy niezbędne jest zbadanie, czy przeszkody te obiektywnie istnieją czy też stanowią nadużycie prawa?

- C) Czy określony w art. 6 ust. 3 i art. 7 ust. 3 dyrektywy nr 2012/13/UE wymóg prawny „najpóźniej w chwili przekazania podstawy oskarżenia do oceny sądu” ma jedno i to samo znaczenie w obydwu przepisach? Jakie jest jego znaczenie – przed faktycznym wniesieniem oskarżenia do sądu czy też najpóźniej razem z wniesieniem oskarżenia do sądu czy też po wniesieniu oskarżenia do sądu, lecz przed podjęciem przez sąd działań związanych z rozpoznaniem tego oskarżenia?

- D) Czy wymóg prawny dotyczący przedstawienia informacji odnoszących się do oskarżenia oraz dostępu do materiałów sprawy w taki sposób, aby zapewnić „skuteczne wykonywanie prawa do obrony” oraz „rzetelność postępowania” wskazane w art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy nr 2012/13/UE, ma jedno i to samo znaczenie w obydwu przepisach? Czy wymóg ten będzie spełniony, jeśli:

- 1) szczegółowe informacje dotyczące oskarżenia zostaną przedstawione obronie wprawdzie po wniesieniu oskarżenia do sądu, lecz przed podjęciem działań dotyczących rozpoznania tego oskarżenia co do istoty, a obronie zostanie przyznany wystarczający termin na przygotowanie obrony? Wcześniej informacje dotyczące oskarżenia zostały przedstawione w niepełny i częściowy sposób.
 - 2) Dostęp do wszystkich materiałów zostanie udzielony obronie wprawdzie po wniesieniu oskarżenia do sądu, lecz przed podjęciem działań dotyczących rozpoznania oskarżenia co do istoty, a także zostanie przyznany wystarczający termin na przygotowanie obrony? Wcześniej obronie udzielono dostępu do większej części materiałów sprawy.
 - 3) Sąd podejmie działania, poprzez które zagwarantuje obronie, iż wszystkie oświadczenia, które obrona złoży po zapoznaniu się ze szczegółami oskarżenia i wszystkimi materiałami w sprawie, będą miały taki sam skutek, jaki miałyby, gdyby te oświadczenia zostały złożone przed prokuratorem przed wniesieniem oskarżenia do sądu?
- E) Czy „rzetelność postępowania” wskazana w art. 6 ust. 1 i 4 dyrektywy nr 2012/13/UE, jak i „skuteczne wykonywanie prawa do obrony” wskazane w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy będą zapewnione, jeśli sąd rozstrzygnie o wszczęciu postępowania sądowego na podstawie ostatecznego oskarżenia, które zawiera sprzeczność odnoszącą się do oświadczenia korupcyjnego, lecz następnie przyzna prokuratorowi możliwość usunięcia tej sprzeczności, a także przyzna stronom możliwość wykonywania w pełnym zakresie takich praw, jakie strony te miałyby, gdyby oskarżenie zostało wniesione bez takiej sprzeczności?
- F) Czy wskazane w art. 3 ust. 1 dyrektywy nr 2013/48/UE⁽²⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności] prawo do obrony przez adwokata jest należycie chronione, jeśli w fazie postępowania przygotowawczego adwokatowi przyznano możliwość stawienia się w celu powiadomienia o tymczasowym oskarżeniu i uzyskania pełnego dostępu do wszystkich materiałów sprawy, lecz nie stawiał się on ze względu na obowiązki służbowe i powoływanie się na krajową ustawę dotyczącą wezwania przynajmniej z trzydniowym wyprzedzeniem? Czy niezbędne jest przyznanie nowego terminu, po ustaniu tych obowiązków i przynajmniej z trzydniowym wyprzedzeniem? Czy niezbędne jest rozpatrzenie, czy przyczyna tego [nie]stawienia się jest uzasadniona czy też nie, a także czy ma miejsce nadużycie prawa?
- G) Czy naruszenie wskazanego w art. 3 ust. 1 dyrektywy nr 2013/48/UE prawa do obrony przez adwokata w fazie postępowania przygotowawczego będzie miało wpływ na „rzeczywiste i skuteczne wykonywanie prawa do obrony”, jeśli po wniesieniu oskarżenia do sądu sąd udzieli adwokatowi pełnego dostępu do ostatecznego i szczegółowego oskarżenia oraz do wszystkich materiałów sprawy, a następnie podejmie działania, poprzez które zagwarantuje adwokatowi, że wszystkie oświadczenia, które adwokat złoży po zapoznaniu się ze szczegółami oskarżenia i z wszystkimi materiałami sprawy, będą miały ten sam skutek, który miałyby, gdyby zostały złożone przed prokuratorem przed wniesieniem oskarżenia do sądu?

2.3. Czy powstałe podmiotowe prawo oskarżonego do umorzenia postępowania karnego (w wypadku zaistnienia wyżej wskazanych przesłanek) jest zgodne z prawem Unii, chociaż istnieje możliwość pełnego usunięcia szkodliwego skutku – wynikającego z nieusunięcia przez prokuratora „istotnego naruszenia proceduralnego” – poprzez działania podjęte przez sąd w postępowaniu sądowym, tak aby ostatecznie sytuacja prawna oskarżonego była identyczna z sytuacją, w której znajdowałby się on, gdyby owo naruszenie usunięto we właściwym czasie?

3. Czy należy zastosować korzystniejsze uregulowania krajowe dotyczące prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, prawa do informacji i prawa do obrony przez adwokata, jeśli uregulowania te – łącznie z innymi okolicznościami (postępowaniem opisanym w pkt 1) – skutkowałyby umorzeniem postępowania karnego?

4. Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy nr 2013/48/UE należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on krajowy sąd do wyłączenia od udziału w postępowaniu sądowym adwokata, który reprezentuje dwóch oskarżonych, z których jeden złożył wyjaśnienia w odniesieniu do okoliczności faktycznych, które odnoszą się do interesów drugiego oskarżonego, który nie złożył wyjaśnień?

W wypadku odpowiedzi twierdzącej, czy określone w art. 3 ust. 1 dyrektywy prawo do obrony przez adwokata będzie zagwarantowane przez sąd, który – po dopuszczeniu do udziału w postępowaniu sądowym adwokata broniącego dwóch oskarżonych o sprzecznych interesach – wyznaczy dla każdego z nich różnych nowych obrońców z urzędu?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, Dz.U. L 142, s. 1.
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, Dz.U. L 294, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia
n° 5 de Alcobendas (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2015 r. – Ibercaja Banco SAU/José Cortés
González**

(Sprawa C-613/15)

(2016/C 048/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de primera instancia n° 5 de Alcobendas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ibercaja Banco SAU

Strona pozwana: José Cortés González

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzeczny z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. jest przepis krajowy taki jak art. 114 [hiszpańskiej] ustawy o hipotece, który daje sądowi krajowemu dokonującemu oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego dotyczącego odsetek za zwłokę jedynie możliwość zbadania tego, czy ustalona stopa tych odsetek przekracza trzykrotność stopy odsetek ustawowych, nie dając mu możliwości przeanalizowania innych okoliczności danego przypadku?
- 2) Czy sprzeczny z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG jest przepis krajowy taki jak art. 693 hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego, który daje możliwość wcześniejszego domagania się spłaty całości pożyczki ze względu na to, że nie doszło do spłaty trzech miesięcznych rat, i nie są przy tym brane pod uwagę inne czynniki, takie jak okres, na jaki udzielono pożyczki, jej kwota czy też jakiegokolwiek inne elementy, i który ponadto uzależnia możliwość uniknięcia skutków takiego wcześniejszego postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności od woli wierzyciela – za wyjątkiem przypadków, w których pożyczka ta jest zabezpieczona hipoteką ustanowioną na lokalu mieszkalnym będącego pożyczkobiorcą dłużnika?
- 3) Czy czwarty przepis przejściowy zawarty w [hiszpańskiej] ustawie 1/2013 narusza wymogi wynikające z orzecznictwa COFIDIS ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. L 95, s.29.

⁽²⁾ Wyrok C-473/00, EU:C:2002:705.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 23 listopada 2015 r. – A-Rosa Flussschiff GmbH/Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), następca prawny Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

(Sprawa C-620/15)

(2016/C 048/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: A-Rosa Flussschiff GmbH

Druga strona postępowania: Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), następca prawny Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

Pytanie prejudycjalne

Czy zaświadczenie E 101 wydane zgodnie z art. 11 ust. 1 i art. 12a pkt 1a rozporządzenia (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ⁽¹⁾ przez instytucję wyznaczoną przez władze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo w dziedzinie zabezpieczenia społecznego nadal ma zastosowanie do sytuacji pracownika najemnego, ma skutek wiążący, po pierwsze, dla instytucji i organów państwa przyjmującego, a po drugie, dla sądów tego państwa członkowskiego w przypadku stwierdzenia, że warunki wykonywania pracy przez pracownika najemnego w sposób oczywisty nie są objęte przedmiotowym zakresem zastosowania odstępstw ustanowionych w art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1408/71 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 74, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 23 listopada 2015 r. – W i in./Sanofi Pasteur MSD SNC, Caisse primaire d’assurance maladie des Hauts-de-Seine, Caisse Carpimko

(Sprawa C-621/15)

(2016/C 048/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W i in.

Strona pozwana: Sanofi Pasteur MSD SNC, Caisse primaire d’assurance maladie des Hauts-de-Seine, Caisse Carpimko

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe⁽¹⁾ sprzeciwia się, w zakresie odpowiedzialności laboratoriów farmaceutycznych za produkowanie przez nie szczepionki, środkowi dowodowemu polegającemu na tym, że sąd orzekający co do istoty, może, wykonując swe niezależne uprawnienia ocenne, uznać, iż powołane przez powoda okoliczności faktyczne stanowią poważne, precyzyjne i spójne domniemania mogące być dowodem wady szczepionki i istnienia związku przyczynowego między tą szczepionką a chorobą, bez względu na stwierdzenie, że badania medyczne nie wykazują związku między szczepieniem a wystąpieniem choroby?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 4 ww. dyrektywy 85/374 sprzeciwia się systemowi domniemań, zgodnie z którym istnienie związku przyczynowego między wadą przypisaną szczepionce a szkodą poniesioną przez osobę poszkodowaną będzie zawsze uważane za wykazane, jeżeli zostaną spełnione określone przesłanki związku przyczynowego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 4 ww. dyrektywy 85/374 należy interpretować w ten sposób, że ciążący na osobie poszkodowanej obowiązek przedstawienia dowodu na istnienie związku przyczynowego między przypisaną szczepionce wadą a poniesioną przez nią szkodą, może zostać uznany za spełniony jedynie wówczas, gdy związek ten został wykazany naukowo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 23 listopada 2015 r. – UAB Litdana/Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-624/15)

(2016/C 048/26)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB Litdana

Strona pozwana: Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 314 lit. a) i art. 226 pkt 11 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ oraz art. 314 lit. d) i art. 226 pkt 14 tej dyrektywy dopuszczalne są oparte na tych przepisach uregulowania krajowe lub praktyka krajowa, które uniemożliwiają podatnikowi stosowanie w odniesieniu do VAT procedury marży, ponieważ z przeprowadzonej przez organy podatkowe kontroli podatkowej wynika, że faktury VAT za dostarczone towary zawierały nieprawidłowe informacje lub dane dotyczące zastosowania w odniesieniu do VAT procedury marży lub zwolnienia z VAT, o czym podatnik nie wiedział i nie mógł wiedzieć?

- 2) Czy przepisy art. 314 dyrektywy 2006/112 należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że chociaż faktura VAT wskazuje, iż towary są zwolnione z VAT (art. 226 pkt 11 dyrektywy 2006/112) lub iż sprzedawca zastosował procedurę marży do dostawy towarów (art. 226 pkt 14), podatnik uzyskuje prawo stosowania w odniesieniu do VAT procedury marży tylko wówczas, gdy dostawca towarów rzeczywiście zastosował procedurę marży i należycie wywiązał się ze swoich obowiązków w zakresie zapłaty VAT (zapłacił VAT w swoim państwie zgodnie z procedurą marży)?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, VSM Geneesmiddelen BV/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2015 r. przez VSM Geneesmiddelen BV

(Sprawa C-637/15 P)

(2016/C 048/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: VSM Geneesmiddelen BV (przedstawiciel: adwokat U. Grundmann)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd (ósma izba) w dniu 16 września 2015 r. w sprawie T-578/14, doręczonego telefaksem w dniu 21 września 2015 r.;
- uchylenie decyzji prezesa izby o nieuwzględnieniu pism przedstawionych w dniach 22 i 24 lipca 2015 r. na temat akt sprawy T-578/14, doręczonej w dniu 21 września 2015 r.;
- uznanie, że Komisja niezgodnie z prawem nie zainicjowała oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 od dnia 1 sierpnia 2014 r. oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji zawartej zdaniem wnoszącej odwołanie w piśmie Komisji z dnia 29 czerwca 2014 r., aby nie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 13 przed dniem 1 sierpnia 2014 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie oświadczeń zdrowotnych”) na Komisji Europejskiej spoczywał obowiązek przyjęcia wykazu dopuszczalnych oświadczeń dotyczących substancji stosowanych w żywności najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. W ramach przygotowywania tego wykazu Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwanemu dalej „EFS-ą”) zlecono dokonanie oceny oświadczeń przedłożonych przez państwa członkowskie. Niemniej we wrześniu 2010 r. Komisja ogłosiła zawieszenie i zrewidowanie procedury oceny w odniesieniu do oświadczeń dotyczących substancji botanicznych, w następstwie czego EFSA przestała badać te oświadczenia. Komisja zawiesiła tylko procedurę oceny substancji botanicznych, lecz nie procedurę dotyczącą badania innych podobnych substancji chemicznych.

Pismem z dnia 23 kwietnia 2014 r. VSM Geneesmiddelen B.V. wezwała Komisję Europejską, aby nakazała EFS-ie bezzwłoczne podjęcie na nowo oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych stosowanych w żywności.

Obecne zaległości prawne i niepewność w dziedzinie oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych stosowanych w żywności wpływają bardzo niekorzystnie na sytuację VSM Geneesmiddelen B.V. Pewna liczba oświadczeń, które zostały przedstawione Komisji Europejskiej, odnosi się do substancji botanicznych stosowanych w gamie produktów spółki VSM Geneesmiddelen B.V. Wśród tych oświadczeń figurują oświadczenia dotyczące pokrzywy/*urtica* (oświadczenia 2346, 2498 i 2787), dziurawka zwyczajnego/*hypericum perforatum* (oświadczenia 2272 i 2273), melisy (oświadczenia 3712, 3713, 2087, 2303 i 2848) i oczaru wirginijskiego/*hamamelis virginiana* (oświadczenie 3383). Żadne z tych oświadczeń nie zostało jeszcze do tej pory zbadane przez EFS-ę i nie zostało zatem włączone do wykazu Komisji na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych.

Pismem z dnia 19 czerwca 2014 r. odpowiedzialny komisarz poinformował wnoszącą odwołanie, że różne państwa członkowskie i zainteresowane podmioty podzieliły się z Komisją swoimi obawami związanymi z różnym traktowaniem produktów zawierających takie substancje na podstawie przepisów prawnych w sprawie oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności z jednej strony oraz przepisów prawnych dotyczących tradycyjnych lekarstw na bazie ziół z drugiej strony. Komisarz poinformował wnoszącą odwołanie, że Komisja nie będzie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych na tym etapie. Instytucja ta potrzebuje trochę czasu, by ustalić najlepszą wymaganą linię postępowania.

Odpowiedź komisarza była nie do przyjęcia dla wnoszącej odwołanie. Z tego powodu przedstawiciel prawny wnoszącej odwołanie w tym postępowaniu skierował kolejne pismo do komisarza w dniu 8 lipca 2014 r., wyznaczając termin do zainicjowania oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez EFS-ę, upływający w dniu 31 lipca 2014 r. Na to pismo nie udzielono odpowiedzi.

Wnosząca odwołanie wniosła do Sądu skargę mającą na celu stwierdzenie, że Komisja niezgodnie z prawem nie zainicjowała oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez EFS-ę oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji, by nie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez EFS-ę. Postanowieniem z dnia 16 września 2015 r. Sąd odrzucił skargę w sprawie T-578/14 jako niedopuszczalną. W niniejszym odwołaniu wnosząca odwołanie utrzymuje, że Trybunał powinien uchylić wspomniane wyżej postanowienie Sądu i wydać rozstrzygnięcie, którego domagała się ona w skardze do Sądu.

Zaskarżone orzeczenie zawiera uchybienia proceduralne, które wpływają negatywnie na interesy wnoszącej odwołanie, a poza tym Sąd naruszył prawo Unii w wymienionym wyżej postanowieniu. Sąd uznał skargę za niedopuszczalną, ponieważ i) wnosząca odwołanie nie dochowała terminów ustalonych w prawie; ii) wnosząca odwołanie nie wykazała, że ma interes we wszczęciu postępowania; iii) środki przejściowe przewidziane w art. 28 rozporządzenia nr 1924/2006 są wystarczające do ochrony podmiotów działających na rynku spożywczym i że nie istnieje określona korzyść w przyjęciu ostatecznego wykazu dopuszczalnych oświadczeń zdrowotnych dla podmiotów działających na rynku spożywczym, oraz iv) przepisy rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych pozostawiają uznaniu Komisji ustalenie harmonogramu, według którego powinien zostać przyjęty wykaz dopuszczalnych oświadczeń oraz z tego względu, że Komisji przysługuje szeroki zakres uznania w tej dziedzinie. Te stwierdzenia Sądu są sprzeczne z TFUE, z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i z innymi aktami prawa Unii.

Komisji nie przysługuje szeroki zakres uznania w celu ustalenia, kiedy działać i w jaki sposób działać. W art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1924/2006 wskazano, że Komisja jest obowiązana zasięgnąć opinii EFS-y przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji i że powinna sfinalizować wykaz najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. Komisja nie dysponuje uznaniem ani w odniesieniu do zasięgnięcia opinii EFS-y, ani w odniesieniu do przyjęcia wykazu najpóźniej do dnia 31 stycznia 2010 r. Sąd przedstawił błędną argumentację. Jako że państwa członkowskie muszą przyjąć treść dyrektyw Unii Europejskiej w terminie wyznaczonym w dyrektywie i są w związku z tym związane prawem Unii, to samo odnosi się do Komisji Europejskiej, która jest również związana terminami przewidzianymi w rozporządzeniu. Jeżeli nieprzestrzeganie terminów przez państwa członkowskie uznaje się za oczywiste naruszenie prawa Unii Europejskiej, to samo odnosi się do nieprzestrzegania przez Komisję terminów przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie oświadczeń zdrowotnych.

Sąd błędnie uznał, że podmioty działające na rynku spożywczym, takie jak wnosząca odwołanie, są chronione środkami przejściowymi. Artykuł 28 ust. 5 rozporządzenia zawiera bezpośrednie odesłanie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia, co oznacza, że środki przejściowe przestały obowiązywać najpóźniej w dniu 31 stycznia 2010 r. Można by przyjąć, że ten termin może nie być dochowany i że środki przejściowe znajdują zastosowanie po dniu 31 stycznia 2010 r. przez kilka miesięcy, lecz nieprzestrzeganie terminów ustalonych w prawie przez sześć lat nie jest zgodne z celami samego rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych.

Jako że wnosząca odwołanie przedłożyła dane, które są obecnie badane przez EFS-ę, zaś wynik tego badania dotyczy wnoszącej odwołanie bezpośrednio, jest ona zatem uprawniona do wniesienia skargi przeciwko Komisji. Argumenty Sądu w sprawie T-296/12 znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

Wnosząca odwołanie dochowała wszystkich terminów przewidzianych w art. 265 i 263 TFUE. Sąd naruszył prawo do skutecznej ochrony sądowej przysługujące wnoszącej odwołanie zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 3 grudnia 2015 r. – Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-646/15)

(2016/C 048/28)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ze swobodą przedsiębiorczości, swobodnym przepływem kapitału lub swobodnym świadczeniem usług zgodne jest uchwalenie i utrzymywanie przez państwo członkowskie uregulowań krajowych, takich jak art. 80 Taxation of Chargeable Gains Act 1992 (ustawy o opodatkowaniu zysków z 1992 r.), na mocy których powstaje obciążenie z tytułu podatku od niezrealizowanych zysków w wartości aktywów funduszu powierniczego, gdy w dowolnym momencie państwo członkowskie przestaje być miejscem zamieszkania lub miejscem stałego pobytu powierników trustu?
- 2) Przy założeniu, że tego rodzaju obciążenie z tytułu podatku ogranicza wykonywanie odpowiednich swobód, czy obciążenie to jest uzasadnione w myśl zasady zrównoważonego podziału władztwa podatkowego, a także, czy obciążenie to jest proporcjonalne w sytuacji, gdy ustawodawstwo nie daje powiernikom możliwości odroczenia terminu płatności podatku lub rozłożenia płatności na raty, ani nie bierze pod uwagę jakiegokolwiek spadku wartości aktywów trustu w późniejszym okresie?
- 3) Czy możliwe jest powołanie którejkolwiek z podstawowych swobód w sytuacji, gdy państwo członkowskie nakłada obciążenie z tytułu podatku od niezrealizowanych zysków kapitałowych wynikających ze wzrostu wartości aktywów utrzymywanych w trustach w czasie, gdy to państwo członkowskie przestaje być miejscem zamieszkania lub miejscem stałego pobytu dla większości powierników?

- 4) Czy ograniczenie swobód powstałe w wyniku nałożenia opłaty z tytułu wyjścia jest uzasadnione celem, jakim jest zapewnienie zrównoważonego podziału władztwa podatkowego, w sytuacji gdy możliwe było, mimo wszystko, naliczenie podatku od zysków kapitałowych z tytułu zrealizowanych zysków, ale jedynie z zastrzeżeniem wystąpienia określonych zdarzeń w przyszłości?
- 5) Czy proporcjonalność ustala się, biorąc pod uwagę indywidualne okoliczności danej sprawy? W szczególności czy ograniczenie powstałe w wyniku obciążenia z tytułu podatku jest proporcjonalne w sytuacji, gdy:
 - a) ustawodawstwo nie przewiduje możliwości odroczenia terminu płatności podatku lub rozłożenia płatności na raty ani uwzględnienia jakiegokolwiek spadku wartości aktywów trustu w następstwie wyjścia;
 - b) ale w szczególnych okolicznościach ustalenia wysokości podatku będącego przedmiotem odwołania, aktywa zostały sprzedane zanim podatek stał się wymagalny, a odpowiednie aktywa nie straciły na wartości w okresie od relokacji trustu do daty sprzedaży?

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11
TV2/Danmark A/S/Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 grudnia 2015 r. przez TV2/Danmark A/S**

(Sprawa C-649/15 P)

(2016/C 048/29)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: TV2/Danmark A/S (przedstawiciel: O. Koktvedgaard, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, Viasat Broadcasting UK Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił w nim argumenty podniesione przez Komisję odnośnie głównego żądania TV2, wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że badane środki stanowią pomoc państwa wchodzącą w zakres zastosowania art. 107 ust. 1 TFEU. Tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
2. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił w nim argumenty podniesione przez Komisję odnośnie żądania podniesionego przez TV2 tytułem ewentualnym, wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że wpływy z opłat abonamentowych, które w latach 1997–2002 były przekazywane TV2, a następnie przekazywane dalej jej ośrodkom regionalnym TV2, stanowiły pomoc państwa dla TV. Tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
3. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nakazał TV2 poniesienie własnych kosztów oraz pokrycie trzech czwartych kosztów poniesionych przez Komisję nakazanie Komisji pokrycia kosztów poniesionych przez TV2 w związku z postępowaniem w obu instancjach. W przypadku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi, część rozstrzygnięcia o kosztach odpowiadająca części sprawy przekazanej do ponownego rozpoznania powinno zostać wydana przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

1. TV2 twierdzi, że ta część zaskarżonego wyroku, w której Sąd nie uwzględnił pierwszego z zarzutów TV2 i, co za tym idzie, podniesionego przez nią żądania głównego, jest sprzeczna z zawartym w art. 107 ust. 1 TFUE pojęciem pomocy państwa, a wydając to rozstrzygnięcie Sąd dopuścił się naruszenia prawa. TV2 opiera to twierdzenie na następujących argumentach:
 - Sąd dopuścił się błędu, odmawiając w zaskarżonym wyroku uznania, iż sprawowana przez Rigsrevisionen (duńską krajową izbę kontroli) kontrola spełnia w wystarczającym stopniu czwartą z przesłanek Altmark; ocena ta została oparta na wąskim i literalnym zastosowaniu zawartego w tej przesłance wymogu porównania ponoszonych kosztów;
 - wbrew temu, co stwierdził Sąd w zaskarżonym wyroku, szczególny charakter zobowiązań TV2 z zakresu usług publicznych i zastosowanie wstecz przesłanek Altmark prowadzi do powstania sytuacji, w której należałoby przyjąć celowościową wykładnię tej przesłanki: zob. zasada określona w wyroku Sądu z dnia 12 lutego 2008 BUPA, T-289/03, ECLI:EU:T:2008:29 i in.;
 - sprawowana przez Rigsrevisionen na bieżąco kontrola tego, czy TV2 była prawidłowo zarządzana pod względem gospodarczym przedsiębiorstwem, zapewniała realizację podstawowego celu czwartej z przesłanek Altmark i dlatego, a w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy i przy przyjęciu celowościowej wykładni tej przesłanki, spełniała w wystarczającym stopniu tę przesłankę.
2. TV2 twierdzi następnie, że Sąd nie uwzględniając w przeprowadzonej w zaskarżonym wyroku analizie istoty sprawy części drugiej zarzutu podniesionego przez nią tytułem ewentualnym dopuścił się naruszenia prawa, gdyż było to sprzeczne z podstawowymi zasadami procesowymi. TV2 opiera to twierdzenie na następujących argumentach:
 - Komisja w odpowiedzi na skargę stwierdziła, że zgadza się z TV2 w kwestii tego, iż wpływy z opłat abonamentowych, które TV2 przekazywała w latach 1997–2002 swym ośrodkom regionalnym, nie stanowią pomocy państwa na rzecz TV2. Tak więc Sąd, wydając rozstrzygnięcie *ultra petita* w zakresie, w jakim rozpatrzył i oddalił część drugą skargi podniesionej przez TV2 tytułem żądania ewentualnego, dopuścił się naruszenia prawa;
 - Sąd wydał następnie rozstrzygnięcie co do istoty sprawy opierając się na swej własnej argumentacji. Względy przedstawione przezeń w pkt 165-174 zaskarżonego wyroku nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron pod żadnym względem; nie można ich też odnaleźć w spornej decyzji, a wydając takie rozstrzygnięcie Sąd przekroczył granice sprawowanej przezeń kontroli;
 - jednocześnie Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności postępowania: zob. art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ oparł on swe rozstrzygnięcie na stwierdzeniach i argumentach, w przedmiocie których strony niniejszego postępowania nie przedstawiły swych uwag.
3. Wreszcie, TV2 twierdzi, że Sąd nie uwzględniając w przeprowadzonej w zaskarżonym wyroku analizie istoty sprawy części drugiej zarzutu podniesionego przez TV2 tytułem ewentualnym (pkt 165-174) dopuścił się naruszenia prawa, gdyż przyjął on niewątpliwie błędną wykładnię prawa duńskiego, która jest sprzeczna z zawartym w art. 107 ust. 1 TFUE pojęciem pomocy państwa. TV2 opiera to twierdzenie na następujących argumentach:

- Sąd przypisuje decydujące znaczenie okoliczności polegającej na tym, że TV2, w celu realizacji części powierzonego jej zadania polegającego na emisji programów regionalnych, musiała korzystać z usług ośrodków regionalnych, przekazując następnie, jako wynagrodzenie z tytułu tych usług, wpływy z opłat abonamentowych. Tego jednoznacznie sprzecznego z duńskim prawem wniosku nie można wyciągnąć na podstawie akt sprawy. Z tego względu zostały w istocie spełnione kryteria prawne, jakie można wywieść z pkt 166, 167 i 171 zaskarżonego wyroku;
- w pkt 166 i 167 oraz pierwszym zdaniu pkt 173 zaskarżonego wyroku Sąd powołuje się w ramach oceny pomocy państwa na scenariusz o hipotetycznym charakterze. Scenariusz ten jest nie do zrealizowania w praktyce i pozbawiony znaczenia w kontekście oceny pomocy państwa. Rozstrzygającym czynnikiem w przypadku TV2 jest w istocie to, że nie osiągała ona żadnej korzyści gospodarczej z przekazywanych jej wpływów z opłat abonamentowych. Na TV2 spoczywał publicznoprawny obowiązek przekazania tych wpływów ośrodkom regionalnym i w praktyce wywiązała się ona z tego obowiązku. Z tego względu wydane przez Sąd rozstrzygnięcie jest sprzeczne z zawartym w art. 107 ust. 1 TFUE pojęciem pomocy państwa.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 września 2015 r. w sprawie T-268/10 RENV, Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS/Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), wniesione w dniu 4 grudnia 2015 r. przez Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS

(Sprawa C-650/15 P)

(2016/C 048/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS (przedstawiciele: R. Cana, avocat, D. Abrahams, barrister, E. Mullier, avocate)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-268/10 RENV;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do wydania ponownego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniesionej przez wnoszących odwołanie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu w sprawie T-268/10 RENV, w którym Sąd oddalił wniesioną przez wnoszących odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (zwanej dalej „ECHA”) o identyfikacji akryloamidu jako substancji spełniającej kryteria przewidziane w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾ w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zgodnie z art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006.

Zarzuty powołane przez wnoszące odwołanie można zwięźle przedstawić w następujący sposób:

- 1 Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni rozporządzenia REACH przy dokonywaniu interpretacji pojęcia „półproduktów” w art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH
 - a) dokonując wykładni docelowych zastosowań substancji przekształconych w inną substancję jako kryterium wyłączającego wbrew jasnemu brzmieniu art. 3 pkt 15;
 - b) dokonując wykładni pojęcia „półproduktów” w sposób sprzeczny z celem przepisów rozporządzenia REACH; oraz
 - c) nie dokonując niezależnej oceny oraz powołując się na nieistotne sekcje załącznika 4 do wytycznych ECHA na temat „półproduktów”;
- 2 Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia poprzez nieustosunkowanie się do argumentu wnoszących odwołanie, że art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH obejmuje tytuł VII rozporządzenia REACH w całości;
- 3 Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni rozporządzenia REACH, ponieważ orzekł, że półprodukty nie są wyłączone z zastosowania art. 59 rozporządzenia REACH;
- 4 Sąd naruszył prawo, orzekając, że pozwana w pierwszej instancji nie popełniła oczywistego błędu w ocenie poprzez nieuwzględnienie informacji wymienionej w załączniku XV rozporządzenia REACH;
- 5 Sąd naruszył prawo w ramach dokonanej oceny proporcjonalności zaskarżonego aktu; oraz
- 6 Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia poprzez niezastosowanie mniej dotkliwych środków zaproponowanych przez wnoszące odwołanie.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja)
w dniu 7 grudnia 2015 r. – Länsförsäkringar AB/Matek A/S**

(Sprawa C-654/15)

(2016/C 048/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Länsförsäkringar AB.

Druga strona postępowania: Matek A/S.

Pytania prejudycjalne

Pytania prejudycjalne dotyczą wykładni i stosowania art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾, w przypadku, gdy osoba trzecia bez zezwolenia używa w prowadzonej działalności rysunku, który jest podobny do wspólnotowego znaku towarowego.

Pytania są następujące:

- 1) Czy dla właściciela wyłącznego prawa ma znaczenie to, że w okresie pięciu lat od rejestracji nie używał rzeczywiście wspólnotowego znaku towarowego w Unii Europejskiej w odniesieniu do towarów lub usług, które obejmuje rejestracja?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, na jakich warunkach i w jaki sposób sytuacja ta wpływa na prawo wyłączności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11
TV2/Danmark A/S/Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2015 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-656/15 P)

(2016/C 048/32)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, T. Maxian Rusche i L. Grønfeldt, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: TV2/Danmark A/S, Królestwo Danii, Viasat Broadcasting UK Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark A/S/Komisja Europejska w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w nim nieważność decyzji Komisji 2011/839/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim instytucja ta uznała w niej, że wpływy z reklam z lat 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa.

Oddalenie trzeciego z podniesionych w pierwszej instancji tytułem ewentualnym zarzutów co do istoty.

Obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni zawartego w art. 107 ust. 1 TFUE pojęcia „zasobów państwowych”, w tym również pojęcia „kontroli”, a także – uchybił obowiązkowi uzasadnienia w tym zakresie.

Podniesiona przez Komisję na poparcie odwołania argumentacja dotyczy tego, że:

Sąd dopuścił się naruszenia prawa w pkt 210 i 211 wyroku nie uznając tego, iż należące do TV2 Reklame środki stanowią zasoby państwowe bodaj ze względu na to, iż TV2 Reklame należy do państwa; Sąd dokonał zbyt wąskiej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia zasobów państwowych w przypadku przedsiębiorstw należących do państwa.

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przyjmując w swej ocenie sprawowanej przez państwo kontroli należących do TV2 Reklame zasobów zbyt wąską wykładnię pojęcia „kontroli”. Tak samo w pkt 215 wyroku dopuścił się on naruszenia prawa przyjmując w swej ocenie sprawowanej przez państwo kontroli należących do TV2 Fund zasobów zbyt wąską wykładnię tego samego pojęcia.

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przyjmując błędną wykładnię wyroku *PreussenElektra*, C-379/98, ECLI:EU:C:2001:160. Ta błędna wykładnia odgrywa istotną rolę w rozumowaniu, które doprowadziło Sąd do stwierdzenia nieważności spornej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 340, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Air Canada/Komisja

(Sprawa T-9/11) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Kartele — Rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Air Canada (Quebec, Kanada) (przedstawiciele: S. Kim, H. Bignall, J. Pheasant i T. Capel, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Noë i N. von Lingen, następnie J. Bourke i S. Noë, oraz w końcu A. Dawes i H. Leupold, pełnomocnicy, wspierani przez G. Peretza, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694, wersja ostateczna, z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Towarowy transport lotniczy) w zakresie, w jakim odnosi się ona do skarżącej oraz, tytułem ewentualnym, zmniejszenie grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694, wersja ostateczna, z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Towarowy transport lotniczy) w zakresie, w jakim odnosi się ona do Air Canada.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Air Canada.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Komisja**(Sprawa T-28/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Smeets)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Noë, N. von Lingen i C. Giolito, następnie S. Noë, C. Giolito i A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez B. Doherty'ego, barrister)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej oraz, tytułem ewentualnym, obniżenie kwoty nałożonej na nią grzywny.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Koninklijke Luchtvaart Maatschappij.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Japan Airlines/Komisja**(Sprawa T-36/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Japan Airlines Co. Ltd, dawniej Japan Airlines International Co. Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: J.-F. Bellis, K. Van Hove, adwokaci, i R. Burton, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. von Lingen i S. Noë, następnie S. Noë i J. Bourke, a w końcu A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów), a tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny nałożonej na skarżącą i na Japan Airlines Corp.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona Japan Airlines Co. Ltd i Japan Airlines Corp.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Japan Airlines Co. Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Cathay Pacific Airways/Komisja**(Sprawa T-38/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cathay Pacific Airways Ltd (Queensway, Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: początkowo D. Vaughan, QC, R. Kreisberger, barrister, adwokat B. Bär-Bouyssière i M. Rees, solicitor, następnie D. Vaughan, R. Kreisberger i M. Rees)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë, N. von Lingen i J. Bourke, następnie A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej oraz, tytułem ewentualnym, obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność art. 2, 3 i 5 decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczą one Cathay Pacific Airways Ltd.

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Cathay Pacific Airways.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Cargolux Airlines/Komisja**(Sprawa T-39/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Kartele — Rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 Porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luksemburg) (przedstawiciele: początkowo J. Joshua, barrister, i G. Goeteyn, solicitor, następnie G. Goeteyn, T. Soames, solicitor, C. Rawnsley, barrister, i E. Aliende Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. Khan, S. Noë i N. von Lingen, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez O. Jonesa, następnie S. Love, barristers, następnie N. Khana i A. Dawesa, pełnomocników)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694, wersja ostateczna, z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39258 – towarowy transport lotniczy) w zakresie w jakim odnosi się ona do skarżącej oraz tytułem ewentualnym zmniejszenie nałożonej na nią grzywny.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność art. 1-5 decyzji Komisji C(2010) 7694, wersja ostateczna, z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39258 – towarowy transport lotniczy), w zakresie w jakim odnoszą się one do Cargolux Airlines International SA.

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Cargolux Airlines International.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Latam Airlines Group i Lan Cargo/Komisja**(Sprawa T-40/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Kartele — Rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 Porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/38)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Latam Airlines Group SA, dawniej Lan Airlines SA (Santiago, Chile); i Lan Cargo SA (Santiago) (przedstawiciele: B. Hartnett, barrister, i O. Geiss, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Noë, N. von Lingen i G. Koleva, następnie G. Koleva i A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez G. Peretza, barrister)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694, wersja ostateczna, z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39258 – towarowy transport lotniczy), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżących oraz tytułem ewentualnym zmniejszenie grzywny nałożonej na skarżące.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694, wersja ostateczna, z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39258 – towarowy transport lotniczy), w zakresie w jakim odnosi się ona do Latam Airlines Group SA, dawniej Lan Airlines SA, i Lan Cargo SA.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Latam Airlines Group i Lan Cargo.
- 3) Rada Unii Europejskiej ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Singapore Airlines i Singapore Airlines Cargo/Komisja**(Sprawa T-43/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Singapore Airlines Ltd (Singapur, Singapur) i Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapur) (przedstawiciele: początkowo J. Kallagher, J. Poitras, solicitors, J. Ruiz Calzado i E. Barbier de La Serre, adwokaci, a następnie J. Kallagher, J. Poitras i J. Ruiz Calzado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Noë, N. von Lingen i J. Bourke, następnie S. Noë, N. von Lingen i A. Dawes, a w końcu M. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez C. Browna, barrister)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących, a tytułem żądania ewentualnego, uchylenie grzywny nałożonej na skarżące lub obniżenie jej wysokości.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona Singapore Airlines Ltd i Singapore Airlines Cargo Pte Ltd.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Singapore Airlines i Singapore Airlines Cargo Pte.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Deutsche Lufthansa i in./Komisja**(Sprawa T-46/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonia, Niemcy), Lufthansa Cargo AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i Swiss International Air Lines AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciele: początkowo S. Völcker, F. Louis, E. Arsenidou i A. Israel, a następnie S. Völcker i J. Orogolas, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. Kellerbauer, S. Noë i N. von Lingen, a następnie S. Noë i A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez J. Anderson, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1–4 decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1–4 decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczą one Deutsche Lufthansa AG, Lufthansa Cargo AG i Swiss International Air Lines AG.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Deutsche Lufthansa, Lufthansa Cargo i Swiss International Air Lines.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – British Airways przeciwko Komisji**(Sprawa T-48/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Kartele — Europejski rynek towarowego transportu lotniczego — Porozumienia i uzgodnione praktyki dotyczące licznych składników cen usług towarowego transportu lotniczego (wprowadzenie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Airways plc (Harmondsworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo K. Lasok, QC, R. O'Donoghue, barrister, i B. Louveaux, solicitor, następnie R. O'Donoghue, B. Louveaux i J. Turner, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. Khan, S. Noë i N. von Lingen, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez B. Doherty, następnie A. Batesa, barristers, a następnie N. Khan i A. Dawes, pełnomocnicy, wspieraniu przez A. Batesa)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie dotyczącym skarżącej.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim Komisja Europejska uznała w niej z jednej strony, że British Airways plc, po pierwsze, uczestniczyły w odmowie zapłaty prowizji, po drugie, popełniły naruszenie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego w okresie od dnia 22 stycznia 2001 r. do dnia 1 października 2001 r., i po trzecie, uczestniczyły w naruszeniach tych przepisów w odniesieniu do usług transportu towarowego świadczonych z Hong Kongu (Chiny), Japonii, Indii, Tajlandii, Singapuru, Korei Południowej i Brazylii, a z drugiej strony, nałożyła na nią grzywnę.

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez British Airways.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – SAS Cargo Group i in./Komisja**(Sprawa T-56/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SAS Cargo Group A/S (Kastrup, Dania), Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden (Sztokholm, Szwecja) i SAS AB (Sztokholm) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Kofmann, B. Creve, I. Forrester, QC, J. Killick i G. Forwood, barristers, następnie M. Kofmann, B. Creve, J. Killick i G. Forwood)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. von Lingen, V. Bottka i S. Noë, następnie V. Bottka i A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez B. Doherty'ego, barrister)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona SAS Cargo Group A/S, Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden i SAS AB.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez SAS Cargo Group, Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden i SAS.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Air France-KLM/Komisja**(Sprawa T-62/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Air France-KLM (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i S. Thibault-Liger)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Giolito, S. Noë i N. von Lingen, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Lebruna, następnie C. Giolito i A. Dawes, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón, M. Simm i M. Balta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, tytułem głównym, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w części, w której dotyczy ona skarżącej, a tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 5 lit. b) i d) tej decyzji w części nakładającej na skarżącą grzywnę, bądź obniżenie kwoty tej grzywny.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona Air France KLM.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Air France-KLM.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Air France/Komisja**(Sprawa T-63/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Air France SA (Roissy-en-France, Francja) (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Giolito, S. Noë i N. von Lingen, pełnomocnicy, wspierani przez B. Lebruna, adwokata, a następnie C. Giolita i A. Dawesa, pełnomocników)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón, M. Simm i M. Balta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, a tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 5 lit. b) tej decyzji w zakresie, w jakim nakłada on grzywnę na skarżącą, lub obniżenie kwoty tej grzywny.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona Société Air France SA.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Société Air France.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Martinair Holland/Komisja**(Sprawa T-67/11) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów (ustanowienie dopłat paliwowych i dopłat z tytułu bezpieczeństwa, odmowa zapłaty prowizji od dopłat) — Artykuł 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą a Szwajcarią w sprawie transportu lotniczego — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 048/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat R. Wesseling)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Noë, N. von Lingen i C. Giolito, następnie S. Noë, C. Giolito i A. Dawes, pełnomocnicy, wspierani przez B. Doherty'ego, barrister)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w części, w której dotyczy ona skarżącej, lub przynajmniej stwierdzenie nieważności art. 5 lit. b) tej decyzji w części nakładającej na skarżącą grzywnę bądź obniżenie kwoty tej grzywny.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG oraz art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 – Lotniczy przewóz towarów) w zakresie, w jakim dotyczy ona Martinair Holland NV.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Martinair Holland.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2015 r. – Einhell Germany i in./Komisja**(Sprawa T-73/12) ⁽¹⁾**

(Dumping — Przywóz sprzętów pochodzących z Chin — Częściowa odmowa zwrotu zapłaconych cel antydumpingowych — Określenie ceny eksportowej — Odliczenie cel antydumpingowych — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)

(2016/C 048/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Einhell Germany AG (Landau an der Isar, Niemcy); Hans Einhell Nederlands BV (Breda, Niderlandy); Einhell France SAS (Villepinte, Francja); Hans Einhell Österreich GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: R. MacLean, solicitor, i adwokat A. Bochon)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik, K. Talabér-Ritz i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2011 r. nr K (2011) 8831 wersja ostateczna, nr C (2011) 8825 wersja ostateczna, nr C (2011) 8828 wersja ostateczna oraz nr K (2011) 8810 wersja ostateczna, dotyczących wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych z tytułu przywozu pewnych sprzęzarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz, gdyby Sąd stwierdził nieważność owych decyzji, utrzymanie w mocy ich skutków do chwili, w której Komisja przyjmie środki konieczne dla celów wykonania wyroku Sądu.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji K (2011) 8831 wersja ostateczna, C (2011) 8825 wersja ostateczna, C (2011) 8828 wersja ostateczna i K (2011) 8810 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. dotyczących wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych w związku z przywozem pewnych sprzęzarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim nie udzielono w nich na rzecz Einhell Germany AG, Hans Einhell Nederlands BV, Einhell France SAS oraz Hans Einhell Österreich GmbH zwrotu nienależnie zapłaconych ceł antydumpingowych poza wskazanymi w nich kwotami.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2015 r. – Nu Air Polska/Komisja

(Sprawa T-75/12) (¹)

(Dumping — Przywóz sprzęzarek pochodzących z Chin — Częściowa odmowa zwrotu zapłaconych ceł antydumpingowych — Określenie ceny eksportowej — Odliczenie ceł antydumpingowych — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)

(2016/C 048/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nu Air Polska sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: R. MacLean, solicitor oraz A. Bochon, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik, K. Talabér-Ritz i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności w części decyzji Komisji C (2011) 8826 wersja ostateczna, C (2011) 8803 wersja ostateczna i C (2011) 8801 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. dotyczących wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych w związku z przywozem sprzęzarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz, gdyby Sąd stwierdził nieważność owych decyzji, utrzymanie w mocy skutków tych decyzji do chwili, w której Komisja przyjmie środki konieczne dla celów wykonania wyroku Sądu

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C (2011) 8826 wersja ostateczna, C (2011) 8803 wersja ostateczna i C (2011) 8801 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. dotyczących wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych w związku z przywozem sprzętarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim nie przyznaje on na rzecz Nu Air Polska sp. z o.o. zwrotu nienależnie zapłaconych ceł antydumpingowych poza wskazanymi w nim kwotami.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – VTZ i in./Rada

(Sprawa T-108/13) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących z Rosji — Ostateczne cło antydumpingowe — Produkt objęty postępowaniem)

(2016/C 048/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Volžskij trubnyi zavod OAO (VTZ OAO) (Wołżski, Rosja); Taganrogskij metallurgičeskij zavod OAO (Tagmet OAO) (Taganrog, Rosja); Sinarskij trubnyj zavod OAO (SinTZ OAO) (Kamieńsk Uralski, Rosja); Severskij trubnyj zavod OAO (STZ OAO) (Polewskoj, Rosja) (przedstawiciele: J.F. Bellis, F. Di Gianni i G. Coppo, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez G. Berrischa, adwokata, i B. Byrne, solicitor, następnie przez B. Byrne oraz w końcu przez E. McGovern, barrister)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, B.R. Killmann i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy); ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. (Ostrava-Kunčice, Republika Czeska); Benteler Steel/Tube GmbH (Paderborn, Niemcy); Dalmine SpA (Dalmine, Włochy); Productos Tubulares, SA (Valle de Trápaga, Hiszpania); Rohrwert Maxhütte GmbH (Sulzbach-Rosenberg, Niemcy); ArcelorMittal Tubular Products Roman SA (Roman, Rumunia); Silcotub SA (Zalău, Rumunia); Tubos Reunidos Industrial, SL (Amurrio, Hiszpania); V & M Deutschland GmbH (Düsseldorf, Niemcy); V & M France (Boulogne-Billancourt, Francja); Vallourec Mannesmann Oil & Gas France (Aulnoye-Aymeries, Francja) oraz voestalpine Tubular GmbH & Co. KG (Kindberg (Austria) (przedstawiciele: S. Gubel, adwokat oraz B. O'Connor, solicitor)

Przedmiot

Stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1269/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 585/2012 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących m.in. z Rosji w następstwie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. L 357, s.1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona w całości.
- 2) Volžskij trubnyj zavod OAO (VTZ OAO), Taganrogskij metallurgičeskij zavod OAO (Tagmet OAO), Sinarskij trubnyj zavod OAO (SinTZ OAO) Severskij trubnyj zavod OAO (STZ OAO) pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej oraz przez ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., Benteler Steel/Tube GmbH, Dalmine SpA, Productos Tubulares, SA, Rohrwerk Maxhütte GmbH, ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Silcotub SA, Tubos Reunidos Industrial, SL, V & M Deutschland GmbH, V & M France, Vallourec Mannesmann Oil & Gas France i voestalpine Tubular GmbH & Co. KG.
- 3) Komisja Europejska pokrywa koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Republika Grecka/Komisja

(Sprawa T-241/13) ⁽¹⁾

[EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wołowina i cielęcina — Mięso baranie i kozie — Tytoń — Artykuł 69 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 — Artykuł 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 — Artykuł 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 796/2004]

(2016/C 048/49)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, S. Papaïoannou i A. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marcoulli i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączającej z finansowania przez Unię Europejską niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 67, s. 20) w zakresie, w jakim wyłącza ona niektóre wydatki poniesione przez Republikę Grecką.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim wyłącza ona niektóre wydatki poniesione przez Republikę Grecką w sektorze tytoniu z tytułu roku złożenia wniosku 2006.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Republika Grecka pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Perfetti Van Melle/OHIM (DAISY i MARGARITAS)

(Sprawy połączone T-381/13 i T-382/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownych wspólnotowych znaków towarowych DAISY i MARGARITAS — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Częściowa odmowa rejestracji — Brak charakteru opisowego — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 048/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Perfetti Van Melle SpA (Lainate, Włochy) (przedstawiciel: adwokat P. Testa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skargi na dwie decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 kwietnia 2013 r. (sprawy R 427/2012-1 i R 430/2012-1) dotyczące rejestracji, odpowiednio, oznaczenia słownego DAISY i oznaczenia słownego MARGARITAS jako wspólnotowych znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność dwóch decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 10 kwietnia 2013 r. (sprawy R 427/2012-1 i R 430/2012-1) w zakresie, w jakim na ich mocy odrzucone zostały zgłoszenia do rejestracji, odpowiednio, oznaczenia słownego DAISY i oznaczenia słownego MARGARITAS jako wspólnotowych znaków towarowych dla następujących towarów: „wyroby cukiernicze, ciastka, słodycze, karmelki miękkie, słodycze piankowe, karmelki, gumy do żucia, żelatyna (cukiernictwo), lukrecja, lizaki, toffi, pastylki, cukier, czekolada, kakao”.
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Perfetti Van Melle Benelux/OHIM – Intercontinental Great Brands (TRIDENT PURE)

(Sprawa T-491/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TRIDENT PURE — Wcześniejsze, słowny i graficzne, krajowe, wspólnotowe, międzynarodowy i zarejestrowane w Beneluksie, znaki towarowe PURE WHITE, mentos PURE FRESH PURE BREATH, PURE, PURE FRESH, mentos PURE FRESH i mentos PURE WHITE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 048/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perfetti Van Melle Benelux BV (Breda, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Perani, G. Ghisletti i F. Braga)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Intercontinental Great Brands LLC (East Hanover, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Haak)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 lipca 2013 r. (sprawa R 06/2012-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Perfetti Van Melle Benelux BV a Kraft Foods Global Brands LLC.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Perfetti Van Melle Benelux BV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Chart/ESDZ

(Sprawa T-138/14) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Pracownik miejscowy zatrudniony w delegaturze Unii Europejskiej — Zakończenie umowy — Nieprzekazanie przez delegaturę egipskiemu organowi zabezpieczenia społecznego świadectwa pracy pracownika i nieuregulowanie w późniejszym czasie jego sytuacji w tym zakresie — Przedawnienie — Szkoda ciągła — Częściowa niedopuszczalność — Zasada dobrej administracji — Rozsądny termin — Artykuł 41 karty praw podstawowych — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Szkoda pewna — Związek przyczynowy)

(2016/C 048/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Randa Chart (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) (przedstawiciele: S. Marquardt i M. Silva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą w jej mniemaniu w następstwie nieprzekazania organowi zabezpieczenia społecznego przez delegaturę Unii Europejskiej w Kairze (Egipt), po ustaniu jej stosunku pracy, świadectwa pracy i nieuregulowanie w późniejszym czasie jej sytuacji w tym zakresie.

Sentencja

- 1) Zasądza się od Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) na rzecz Randy Chart odszkodowanie w kwocie 25 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 3) Randa Chart pokrywa dwie dziesiąte własnych kosztów i dwie dziesiąte kosztów poniesionych przez ESDZ.
- 4) ESDZ pokrywa osiem dziesiątych własnych kosztów i osiem dziesiątych kosztów poniesionych przez R. Chart.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – CareAbout/OHIM – Florido Rodríguez (Kerashot)

(Sprawa T-356/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Kerashot — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy K KERASOL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Częściowa odmowa rejestracji dokonana przez izbę odwoławczą]

(2016/C 048/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CareAbout GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. Mes, C. Graf von der Groeben, G. Rother, J. Bühling, A. Verhauwen, J. Künzel, D. Jestaedt, M. Bergermann, J. Vogtmeier i A. Kramer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również: José Luis Florido Rodríguez (Sevilla, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2014 r. (sprawa R 1569/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Josém Luisem Florido Rodríguezem a CareAbout GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CareAbout GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Szwecja/Komisja

(Sprawa T-521/14) ⁽¹⁾

[Rozporządzenie (UE) nr 528/2012 — Produkty biobójcze — Skarga na bezczynność — Specyfikacja kryteriów naukowych celem ustalenia właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego — Niewydanie przez Komisję aktów delegowanych — Obowiązek działania]

(2016/C 048/54)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, K. Sparrman i L. Swedenborg, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Kukovec, pełnomocnik, wspierany przez adwokata M. Johanssona)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Danii (przedstawiciele: C. Thorning i N. Lyshøj, pełnomocnicy); Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i S. Ghiandoni, pełnomocnicy); Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: początkowo M. Bulterman i M. Noort, następnie M. Bulterman i C. Schillemans, pełnomocnicy); Republika Finlandii (przedstawiciel: H. Leppo, pełnomocnik); Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Neergaard i P. Schonard, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Moore i A. Norberg, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie, że Komisja niezgodnie z prawem powstrzymała się od wydania aktów delegowanych dotyczących kryteriów naukowych określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego.

Sentencja

- 1) Komisja Europejska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 5 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych, gdyż nie wydała aktów delegowanych dotyczących ustalenia naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego.

- 2) Komisja pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Królestwo Szwecji.
- 3) Królestwo Danii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 1.12.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2015 r. – Shoe Branding Europe/OHIM (Dwa równoległe pasy na rękawie bluzki)

(Sprawa T-63/15) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez dwa równoległe pasy na rękawie bluzki z długim rękawem — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 048/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo P. Geroulakos, następnie D. Gája, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2014 r. (sprawa R 2560/2013-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia tworzonego przez dwa równoległe pasy na rękawie bluzki jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Shoe Branding Europe BVBA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 30.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2015 r. – Shoe Branding Europe/OHIM (Dwa równoległe pasy na spodniach)

(Sprawa T-64/15) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego tworzonego przez dwa równoległe pasy na spodniach — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 048/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo P. Geroulakos, następnie D. Gája, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2014 r. (sprawa R 2563/2013-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia tworzonego przez dwa równoległe pasy na spodniach jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Shoe Branding Europe BVBA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 30.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. – Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien/OHIM – Ruiz Moncayo (RED RIDING HOOD)

(Sprawa T-128/15) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego RED RIDING HOOD — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowe, znaki towarowe ROTKÄPPCHEN — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 048/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rotkäppchen – Mumm Sektkellereien GmbH (Fryburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. Lewis i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Alberto Ruiz Moncayo (Entrena, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Valentín Prades)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 stycznia 2015 r. (sprawa R 1012/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien GmbH a Albertem Ruizem Moncayem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Rotkäppchen-Mumm Sektkellereien GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 7 grudnia 2015 r. – POA/Komisja

(Sprawa T-584/15 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Publikacja wniosku o rejestrację chronionej nazwy pochodzenia — „Halloumi” lub „Hellim” — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2016/C 048/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pagkyprios organismos ageladotrofon Dimosia Ltd (POA) (Latsia, Cypr) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i J. Guillem Carrau, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania aktu Komisji z dnia 28 lipca 2015 r. zatytułowanego „Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych” (Dz.U. C 246, s. 9).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 grudnia 2015 r. – E-Control/ACER

(Sprawa T-671/15 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Opinia w sprawie zgodności decyzji krajowych organów regulacyjnych zatwierdzających metody alokacji transgranicznej zdolności przesyłowej — Wniosek o zawieszenie wykonania — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność)

(2016/C 048/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Energie-Control Austria für die Regulierung der Elektrizitäts- und Erdgaswirtschaft (E-Control) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat F. Schuhmacher)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania opinii Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki nr 09/2015 z dnia 23 września 2015 r. w sprawie zgodności decyzji krajowych organów regulacyjnych zatwierdzających metody alokacji transgranicznej zdolności przesyłowej energii elektrycznej w Europie Środkowej i Wschodniej z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz. U. 2009, L 211, s. 15) oraz z wytycznymi w sprawie zarządzania i alokacji dostępnej zdolności przesyłowej połączeń wzajemnych między systemami krajowymi, zawartymi w Załączniku I do tego rozporządzenia

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2015 r. – Frank/Komisja.

(Sprawa T-603/15)

(2016/C 048/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Regine Frank (Bonn, Niemcy) (przedstawiciel: W. Trautner, Rechtsanwalt).

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zakomunikowanej pismem z dnia 5 czerwca 2015 r. w przedmiocie braku pozytywnej oceny na pierwszym etapie złożonego przez skarżącą wniosku nr 680151 – QUASIMODO i niedopuszczenia do oceny w ramach drugiego etapu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się w drodze niniejszej skargi przeciwko oddalającej w sposób dorozumiany decyzji Komisji w przedmiocie skargi administracyjnej na decyzję Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (AW ERBN) z dnia 5 czerwca 2015 r. w sprawie braku pozytywnej oceny wniosku skarżącej nr 680151 – QUASIMODO w związku z zaproszeniem do składania wniosków i powiązanych działań przewidzianych w programie pracy ERBN na rok 2015 w ramach programu ramowego „Horyzont 2020” w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) i niedopuszczenia do oceny na drugim stopniu postępowania.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady przejrzystości

Skarżąca podnosi, że postępowanie AW ERBN narusza po wieloma względami zasadę przejrzystości. Podstawy oceny nie zostały logicznie wyjaśnione ani w „Guidelines for Applicants”, ani w decyzji z dnia 5 czerwca 2015 r.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania

Skarżąca następnie podnosi, że Komisja poprzez jednostronne oceny i krytykę reputacji naukowej skarżącej narusza również zasadę równego traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Psara/Parlament

(Sprawa T-639/15)

(2016/C 048/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maria Psara (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8602 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001⁽¹⁾ w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001⁽²⁾, ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Kristan/Parlament

(Sprawa T-640/15)

(2016/C 048/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tina Kristan (Lublana, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8656 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Malle/Parlament

(Sprawa T-641/15)

(2016/C 048/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tanja Malle (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015) 8324 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Cieśla/Parlament

(Sprawa T-642/15)

(2016/C 048/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wojciech Cieśla (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8463 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Dahllof/Parlament

(Sprawa T-643/15)

(2016/C 048/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Staffan Dahllof (Kastrup, Dania) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8678 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Reuter/Parlament

(Sprawa T-644/15)

(2016/C 048/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Delphine Reuter (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8627 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżącej o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – České centrum pro investigativní žurnalistiku/
Parlament**

(Sprawa T-645/15)

(2016/C 048/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8682 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001⁽¹⁾ w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001⁽²⁾, ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Karanikas/Parlament

(Sprawa T-646/15)

(2016/C 048/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Harry Karanikas (Chalandri, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8594 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Boros/Parlament

(Sprawa T-647/15)

(2016/C 048/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crina Boros (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8554 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica/
Parlament**

(Sprawa T-648/15)

(2016/C 048/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8361 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Toth/Parlament

(Sprawa T-649/15)

(2016/C 048/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Balazs Toth (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8490 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Knus-Galán/Parlament

(Sprawa T-650/15)

(2016/C 048/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Minna Knus-Galán (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8551 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Tchobanov/Parlament

(Sprawa T-651/15)

(2016/C 048/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Atanas Tchobanov (Le Plessis Robinson, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8659 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

-
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Mulvad/Parlament

(Sprawa T-653/15)

(2016/C 048/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nils Mulvad (Risskov, Dania) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8732 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – České centrum pro investigativní žurnalistiku/
Parlament**

(Sprawa T-654/15)

(2016/C 048/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8681 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – van der Parre/Parlament

(Sprawa T-655/15)

(2016/C 048/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hugo van der Parre (Huizen, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8334 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baggi/Parlament

(Sprawa T-656/15)

(2016/C 048/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guia Baggi (Florence, Włochy) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8552 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Boros/Parlament

(Sprawa T-657/15)

(2016/C 048/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crina Boros (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8553 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – García Rey/Parlament

(Sprawa T-658/15)

(2016/C 048/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcos García Rey (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8661 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Hunter/Parlament

(Sprawa T-659/15)

(2016/C 048/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mark Lee Hunter (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8684 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Clerix/Parlament

(Sprawa T-660/15)

(2016/C 048/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kristof Clerix (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8327 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Araujo/Parlament

(Sprawa T-661/15)

(2016/C 048/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rui Araujo (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8663 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Delić/Parlament

(Sprawa T-662/15)

(2016/C 048/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anuška Deliћ (Lublana, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8344 C Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica/
Parlament**

(Sprawa T-663/15)

(2016/C 048/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8360 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Borg/Parlament

(Sprawa T-664/15)

(2016/C 048/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jacob Borg (Saint Julian's, Malta) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8486 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica/
Parlament**

(Sprawa T-665/15)

(2016/C 048/86)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8305 C Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2015 r. – Bačelić/Parlament

(Sprawa T-666/15)

(2016/C 048/87)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Matilda Bačelić (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciel: adwokat N. Pirc Musar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji A(2015)8672 C Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2015 r., w której oddalono wniosek potwierdzający strony skarżące o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących informacji o kosztach podróży, dietach, dodatkach na ogólne wydatki i o wydatkach na personel członków Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą zgodnie z art. 134 i 140 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez wszelkich interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 (¹) w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001 (²), ponieważ żądane dane osobowe nie są chronione na podstawie prawa Unii;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia 45/2001, ponieważ odmówiono dostępu do żądanych informacji, mimo że przesłanki ujawnienia były spełnione;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia określonego w art. 2 i 4 rozporządzenia 1049/2001 w związku z art. 6 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 ogólnego obowiązku rozpatrzenia każdego indywidualnego dokumentu;
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ odmowa udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów jest bezzasadna;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia uzasadnienia wskazanego w art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001, ponieważ Parlament nie udzielił odpowiedzi na wszystkie argumenty strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2015 r. – Lysoform Dr. Hans Rosemann i in./ECHA

(Sprawa T-669/15)

(2016/C 048/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH (Berlin, Niemcy), Ecolab Deutschland GmbH (Monheim, Niemcy), Schülke & Mayr GmbH (Norderstedt, Niemcy), Diversey Europe Operations BV (Amsterdam, Niemcy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, M. Grunchard, adwokaci, oraz P. Sellar, solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów dotyczącej wpisania spółki do wykazu substancji czynnych i dostawców przewidzianego w art. 95 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 582/2012 (¹); oraz
- obciążenie ECHA kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące podnoszą, że zezwalając na wpisanie przedsiębiorstwa do wykazu przewidzianego w art. 95 rozporządzenia (UE) nr 582/2012 w odniesieniu do określonej substancji, ECHA nie zastosowała prawa. Zważywszy na uchybienia ECHA w tym względzie, skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ECHA błędnie zastosowała zasady związane z wymogiem, by przedsiębiorstwo złożyło pełną dokumentację na podstawie art. 95 ust. 1 rozporządzenia nr 528/2012.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że ECHA potraktowała przedsiębiorstwa znajdujące się w tej samej sytuacji w różny sposób.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że wbrew wymogom przewidzianym w rozporządzeniu (UE) nr 528/2012 ECHA nie zapewniła równych warunków między przedsiębiorstwami uczestniczącymi w programie badania danej substancji oraz przedsiębiorstwami działającymi w pojedynkę.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2015 r. – Freistaat Bayern/Komisja

(Sprawa T-683/15)

(2016/C 048/89)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Bayern (przedstawiciele: adwokaci U. Soltész i H. Weiß)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że w odniesieniu do kontroli jakości przeprowadzanych w kraju związkowym Bawaria Niemcy naruszyły art. 108 ust. 3 TFUE, przyznając na rzecz określonych zakładów mleczarskich w Bawarii pomoc państwa, która jest niezgodna z rykiem wewnętrznym od dnia 1 stycznia 2007 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2–4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wezwano w nich określone zakłady sektora mleczarskiego w kraju związkowym Bawaria do zwrotu pomocy wraz z odsetkami;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2015) 6295 final z dnia 18 września 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.35484 (2013/C) [ex SA.35484 (2012/NN)] przyznanej przez Niemcy w odniesieniu do kontroli jakości mleka w ramach ustawy o mleku i tłuszczach.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE, jak również art. 6 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/1589 (¹)

- W ramach zarzut pierwszego strona skarżąca utrzymuje, że domniemana pomoc z zasobów budżetu ogólnego kraju związkowego nie była przedmiotem decyzji o wszczęciu postępowania.
2. Zarzut drugi: brak pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE
- Strona skarżąca podnosi, że mleczarnie nie otrzymały pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE w związku z finansowaniem kontroli jakości mleka, gdyż nie została im przyznana żadna korzyść selektywna.
3. Zarzut trzeci [podniesiony posiłkowo]: brak naruszenia obowiązku notyfikacji
- Strona skarżąca utrzymuje, że zastosowane środki należy uznać za pomoc istniejącą. Jej zwrot jest zatem sprzeczny z art. 108 ust. 1 i 3 TFUE, a także z art. 14 rozporządzenia (UE) 2015/1589.
4. Zarzut czwarty [podniesiony posiłkowo]: wniosek o niezgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym w świetle art. 107 ust. 3 TFUE jest błędny.
5. Zarzut piąty [podniesiony posiłkowo]: nakaz zwrotu pomocy narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 248, s. 9).

**Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI
(Cremcaffé by Julius Meinl)**

(Sprawa T-686/15)

(2016/C 048/90)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcas Costa Brava, SL (Sils, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Excellent Brands JMI Ltd (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Excellent Brands JMI Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny czerwono-biały wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Cremcaffé by Julius Meinl” – wspólnotowy znak towarowy nr 11 406 915

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2015 r. w sprawie R 2517/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie, że używanie wspólnotowego znaku towarowego nr 2 423 705 w odniesieniu do klasy 30 zostało udowodnione i że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 406 915 jest niezgodne ze wspólnotowym znakiem towarowym nr 2 423 705;
- obciążenie OHIM i ewentualnych współpозwanych wszystkimi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI
(Cremcafé by Julius Meinl)**

(Sprawa T-687/15)

(2016/C 048/91)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcas Costa Brava, SL (Sils, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Excellent Brands JMI Ltd (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Excellent Brands JMI Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny czerwono-biały wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Cremcafé by Julius Meinl” – wspólnotowy znak towarowy nr 11 406 816

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2015 r. w sprawie R 2757/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- uznanie, że używanie wspólnotowego znaku towarowego nr 2 423 705 w odniesieniu do klasy 30 zostało udowodnione i że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 406 816 jest niezgodne ze wspólnotowym znakiem towarowym nr 2 423 705;
- obciążenie OHIM i ewentualnych współpozwanym wszystkich kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcaffé by Julius Meinl)

(Sprawa T-689/15)

(2016/C 048/92)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcas Costa Brava, SL (Sils, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Excellent Brands JMI Ltd (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Excellent Brands JMI Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny czerwono-biały wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Cremcaffé by Julius Meinl” – wspólnotowy znak towarowy nr 11 406 899

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2015 r. w sprawie R 2491/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie, że używanie wspólnotowego znaku towarowego nr 2 423 705 w odniesieniu do klasy 30 zostało udowodnione i że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 406 899 jest niezgodne ze wspólnotowym znakiem towarowym nr 2 423 705;
- obciążenie OHIM i ewentualnych współpozwanym wszystkich kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI (Cremcaffé)

(Sprawa T-690/15)

(2016/C 048/93)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcas Costa Brava, SL (Sils, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Excellent Brands JMI Ltd (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Excellent Brands JMI Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny czerwono-biały wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Cremcaffé” – wspólnotowy znak towarowy nr 11 407 021

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2015 r. w sprawie R 2586/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie, że używanie wspólnotowego znaku towarowego nr 2 423 705 w odniesieniu do klasy 30 zostało udowodnione i że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 407 021 jest niezgodne ze wspólnotowym znakiem towarowym nr 2 423 705;
- obciążenie OHIM i ewentualnych współpозwanych wszystkimi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

**Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2015 r. – Marcas Costa Brava/OHIM – Excellent Brands JMI
(Cremcaffé by Julius Meinl)**

(Sprawa T-691/15)

(2016/C 048/94)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcas Costa Brava, SL (Sils, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Excellent Brands JMI Ltd (Baar, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Excellent Brands JMI Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Cremcaffé by Julius Meinl” – wspólnotowy znak towarowy nr 11 406 782

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2015 r. w sprawie R 2756/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie, że używanie wspólnotowego znaku towarowego nr 2 423 705 w odniesieniu do klasy 30 zostało udowodnione i że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 406 782 jest niezgodne ze wspólnotowym znakiem towarowym nr 2 423 705;
- obciążenie OHIM i ewentualnych współpozwanym wszystkich kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2015 r. – Groupe Go Sport/OHIM – Design Go (GO SPORT)

(Sprawa T-703/15)

(2016/C 048/95)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Go Sport (Sassenage, Francja) (przedstawiciele: adwokaci G. Arbant i E. Henry-Mayer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Design Go Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „GO SPORT” – Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5 144 811

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 września 2015 r. w sprawie R 569/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie dopuszczalności skargi w sprawie R 569/2015-2;
- przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania;
- obciążenie OHIM własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2015 r. – Aer Lingus/Komisja

(Sprawa T-101/13) ⁽¹⁾

(2016/C 048/96)

Język postępowania: angielski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI

(Sprawa F-45/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2009 r. — Niezgodność z prawem decyzji komisji odwoławczej — Odmowa awansu — Umorzenie postępowania)

(2016/C 048/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli i T. Gilliams, pełnomocnicy, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za 2009 r. w zakresie, w jakim nie przyznano mu w nim oceny A lub B+ i nie zaproponowano go do awansu na stanowisko D.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego z dnia 22 września 2010 r.
- 2) Umarza się postępowanie w sprawie żądań stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za 2009 r., decyzji z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie nieprzyznania awansu oraz „wszystkich aktów z nią związanych, po niej następujących i ją poprzedzających”.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Europejski Bank Inwestycyjny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. De Nicolę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z 25.6.2011, s. 35.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa F-37/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBI — Mobbing — Dochodzenie — Sprawozdanie komisji dochodzeniowej — Błędna definicja mobbingu — Decyzja prezesa EBI o nienadawaniu dalszego biegu postępowaniu w sprawie skargi — Stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie lub zadośćuczynienie)

(2016/C 048/98)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli i T. Gilliams, pełnomocnicy, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności pisma, którym Prezes EBI zdecydował, w następstwie sprawozdania komitetu „Dignity at work”, o oddaleniu doniesienia o mobbingu wniesionego przez stronę skarżącą oraz opinii wspomnianego komitetu w zakresie w jakim nie stwierdzono w niej, że strona skarżąca była ofiarą mobbingu.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji prezesa Europejskiego Banku Inwestycyjnego z dnia 20 grudnia 2011 r. oddalającej skargę na mobbing C. De Nicoli.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Europejski Bank Inwestycyjny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. De Nicolę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 23.6.2012, s. 24.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. –
De Nicola przeciwko EBI**

(Sprawa F-82/12) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Nowe sprawozdanie z oceny [2007] — Niezgodność
z prawem komisji odwoławczej — Odmowa awansu — Brak potrzeby orzekania)**

(2016/C 048/99)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli i F. Martin, pełnomocnicy, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej w sprawie oddalenia odwołania skarżącego od wyników ponownej całościowej oceny jego wyników pracy za 2007 r.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego z dnia 15 lutego 2012 r.
- 2) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności nowego sprawozdania z oceny dotyczącego 2007 r.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Europejski Bank Inwestycyjny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. De Nicolę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 319 z 20.10.2012, s. 18.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. –
De Nicola/EBI**

(Sprawa F-55/13) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2011 r. — Niezgoda z prawem
decyzji komisji odwoławczej — Odmowa awansu — Umożnienie postępowania)**

(2016/C 048/100)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli i F. Martin, pełnomocnicy, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny wyników pracy skarżącego za 2011 r.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego z dnia 18 grudnia 2012 r.
- 2) Umarza się postępowanie w sprawie żądań stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za 2011 r. oraz wszystkich aktów z nim związanych, po nim następujących i go poprzedzających.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Europejski Bank Inwestycyjny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. De Nicolę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013, s. 26.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. –
De Nicola/EBI**

(Sprawa F-104/13)

**(Służba publiczna — Personel EBI — Mobbing — Postępowanie dochodzeniowe — Sprawozdanie
komitetu dochodzeniowego — Błędna definicja mobbingu — Decyzja prezesa EBI o nienadawaniu skardze
dalszego biegu — Stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie)**

(2016/C 048/101)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli i F. Martin, pełnomocnicy, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności: po pierwsze, pisma prezesa EBI, na którego podstawie prezes nie podjął żadnych działań dotyczących mobbingu, jakiego skarżący doznawał od 20 lat, uzasadnił w nim wszystkie zgłoszone zdarzenia i zobowiązał zasadniczo skarżącego do pracy z „mentorem” i „partnerem biznesowym”, a po drugie opinii panelu „Dignity at work” z dnia 14 marca 2013 r.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 29 kwietnia 2013 r., mocą której prezes Europejskiego Banku Inwestycyjnego oddalił skargę C. De Nicolì o mobbing.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Europejski Bank Inwestycyjny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. De Nicolę.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI

(Sprawa F-9/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2012 r. — Niezgoda z prawem decyzji komisji odwoławczej — Umorzenie postępowania)

(2016/C 048/102)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli i F. Martin, pełnomocnicy, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie po pierwsze, stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny wyników pracy skarżącego za 2012 r. w częściach „ocena”, „ewaluacja” oraz „ustalenie celów na 2013 r.” oraz w zakresie, w jakim nie zaproponowano go do awansu na stanowisko D, a następnie stwierdzenia nieważności noty do personelu nr 722 z dnia 5 grudnia 2012 r., jak również przewodnika procedury oceny personelu w 2012 r. lub stwierdzenia, że nie znajdują one zastosowania; po drugie, stwierdzenie stosowania wobec niego mobbingu; wreszcie, żądanie zasądzenia od EBI odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesioną szkodę i doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego z dnia 23 października 2013 r.

- 2) Umarza się postępowanie w sprawie żądań stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za 2010 r. oraz wszystkich aktów z nim związanych, po nim następujących i go poprzedzających.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Europejski Banki Inwestycyjny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. De Nicolę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 z 7.7.2014, s. 44.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – Bowles/EBC

(Sprawa F-94/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBC — Członkowie komitetu pracowniczego — Wynagrodzenie — Pensja — Dodatkowa podwyżka wynagrodzenia — Kwalifikacja)

(2016/C 048/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Bowles (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele): E. Carlini, S. Camilleri i M. López Torres, pełnomocnicy, adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zarządu EBC o nieprzyznaniu skarżącemu dodatkowej podwyżki wynagrodzenia w ramach corocznego przeglądu wynagrodzeń i dodatków za rok 2014.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji zarządu EBC z dnia 25 lutego 2014 r. o nieprzyznaniu C. Bowlesowi dodatkowej podwyżki wynagrodzenia za rok 2014.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Europejski Bank Centralny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez C. Bowlesa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015, s. 49.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – Seigneur/EBC

(Sprawa F-95/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBC — Członkowie komitetu pracowniczego — Wynagrodzenie — Uposażenie — Dodatkowa podwyżka wynagrodzenia — Kwalifikowalność)

(2016/C 048/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Olivier Seigneur (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Carlini, D. Camilleri Podestà i M. López Torres, pełnomocnicy, adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zarządu EBC o nieprzyznaniu skarżącemu dodatkowej podwyżki wynagrodzenia w kontekście procedury corocznego przeglądu wynagrodzeń i premii za 2014 r.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji zarządu Europejskiego Banku Centralnego z dnia 25 lutego 2014 r. o nieprzyznaniu O. Seigneurowi dodatkowej podwyżki wynagrodzenia za 2014 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Europejski Bank Centralny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez O. Seigneura.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014, s. 63.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Clarke, Dickmanns i Papathanasiou/OHIM

(Sprawy połączone F-101/14, F-102/14 i F-103/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel tymczasowy — Personel OHIM — Umowa na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu — Klauzula przewidująca rozwiązanie umowy, w przypadku gdy pracownik nie zostanie wpisany na listę rezerwową konkursu — Dzień początku obowiązywania klauzuli o rozwiązaniu umowy — Konkursy otwarte OHIM/AD/01/13 i OHIM/AST/02/13)

(2016/C 048/105)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nicole Clarke, Sigrid Dickmanns i Elisavet Papathanasiou (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Lukošiušė, pełnomocnik, adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot spraw połączonych

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji strony pozwanej o zastosowaniu klauzuli zawartej w umowach o pracę skarżących, która przewiduje zakończenie umowy o pracę ze skarżącą w razie, gdy skarżące nie znajdą się na liście rezerwy kadrowej następnego konkursu otwartego organizowanego przez EPSO dla jej grupy funkcyjnej w obszarze własności przemysłowej do postępowań konkursowych OHIM/AD/01/13 i OHIM/AST/02/13, a po drugie, żądanie odszkodowania za poniesioną szkodę niematerialną i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Skargi zostają oddalone.

- 2) Nicole Clarke, S. Dickmanns i E. Papathanasiou porywają własne koszty i zostają obciążone połową kosztów poniesionych przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).
- 3) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) pokrywa połowę własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015, s. 50, s. 51, s. 52.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 17 grudnia 2015 r. – T/
Komisja**

(Sprawa F-134/14) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Choroba zawodowa — Artykuł 73 regulaminu
pracowniczego — Wniosek o uznanie zawodowego podłoża choroby — Związek przyczynowy — Żądanie
zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek opóźnienia w uznaniu przez instytucję zawodowego
podłoża choroby — Obowiązek wydania rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie — Krzywda)**

(2016/C 048/106)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: T (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i C. Ehrbar, pełnomocnicy, następnie C. Ehrbar, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji wykluczającej powstanie szkody wskutek opóźnienia w ustaleniu przez Komisję zawodowego podłoża choroby i przyznającej jedynie 2 000 EUR tytułem rekompensaty za utrzymywanie w niepewności co do uznania zawodowego podłoża choroby, a także żądanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Komisja Europejska zostaje obciążona zapłatą na rzecz T kwoty 5 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez T.

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2015, s. 53.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 16 grudnia 2015 r. – DE/EMA**(Sprawa F-135/14) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Personel EMA — Zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy — Akt niekorzystny — Prawo do bycia wysłuchanym — Naruszenie)**

(2016/C 048/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DE (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (przedstawiciele: S. Marino, T. Jabłoński i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy, adwokaci D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EMA o zwolnieniu skarżącego z obowiązku pracy i żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 31 stycznia 2014 r., mocą której Europejska Agencja Leków zwolniła DE z obowiązku świadczenia pracy.
- 2) Europejska Agencja Leków wypłaci DE kwotę 10 000 EUR.
- 3) Europejska Agencja Leków pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez DE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 19.1.2015, s. 50.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Guittet/Komisja**(Sprawa F-141/14) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Były urzędnik — Zabezpieczenie społeczne — Pokrycie kosztów leczenia — Zarządzanie dokumentacją medyczną przez Komisję — Zasada dobrej administracji i obowiązki staranności — Pozaumowna odpowiedzialność Unii)**

(2016/C 048/108)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Christian Guittet (Cannes, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i T. S. Bohr, pełnomocnicy i adwokat C. Mélotte, następnie T. S. Bohr, pełnomocnik i adwokat C. Mélotte)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmownej w sprawie wniosku o odszkodowanie z powodu zawinionego działania Komisji, odpowiedzialnej za zarządzanie dokumentacją medyczną skarżącego, który uległ poważnemu wypadkowi oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za rzekomo poniesioną szkodę i rzekomo doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Christian Guttet pokrywa własne koszty postępowania i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 16.3.2015, s. 46.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 10 grudnia 2015 r. –
Jäger-Waldau/Komisja**

(Sprawa F-17/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z oceny — Wniosek o zmianę — Odmowa)

(2016/C 048/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arnulf Jäger-Waldau (Laveno, Włochy) (przedstawiciel: adwokat D. Fouquet)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy, następnie G. Berscheid, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji organu powołującego, aby nie zmieniać sprawozdania z oceny skarżącego za 2013 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Arnulf Jäger-Waldau pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 127 z 20.4.2015, s. 40.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 16 grudnia 2015 r. – De Loecker/ESDZ

(Sprawa F-34/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel ESDZ — Członek personelu tymczasowego — Mobbing — Artykuły 12a i 24 regulaminu pracowniczego — Wniosek o udzielenie wsparcia — Oddalenie — Wniosek o wszczęcie dochodzenia administracyjnego — Prawo do bycia wysłuchanym — Naruszenie)

(2016/C 048/110)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Stéphane De Loecker (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i M. Silva, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej skargę na mobbing złożoną przez skarżącego przeciwko Chief Operating Officer z ESDZ.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 14 kwietnia 2014 r., mocą której Europejska Służba Działań Zewnętrznych oddaliła złożony przez S. De Loeckera wniosek o udzielenie wsparcia na podstawie art. 12a i 24 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
- 2) Europejska Służba Działań Zewnętrznych pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez S. De Loeckera.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 1.6.2015, s. 25.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Bonazzi/ Komisja

(Sprawa F-88/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Postępowanie w sprawie awansu za 2014 r. — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Lista urzędników przedstawionych do awansu przez dyrekcje generalne i służby — Pominięcie nazwiska skarżącego — Możliwość podważenia listy urzędników przedstawionych do awansu przed wspólnym komitetem ds. awansów — Brak zajęcia stanowiska przez wspólny komitet ds. awansów — Porównanie osiągnięć wyłącznie przez organ powołujący)

(2016/C 048/111)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Matteo Bonazzi (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącego do kolejnej grupy zaszeregowania (AD 12) w postępowaniu w sprawie awansu w 2014 r. prowadzonym przez Komisję Europejską oraz żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Matteo Bonazzi pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015, s. 61.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (w składzie jednego sędziego) z dnia 18 grudnia 2015 r. – De Nicola/EBI

(Sprawa F-128/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Sprawozdanie z oceny za 2010 r. — Zakwestionowanie — Procedury wewnętrzne — Przesłanki — Odstąpienie — Skarga — Interes prawny — Brak — Rozsądny termin — Niedochowanie — Oczywista niedopuszczalność)

(2016/C 048/112)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Nuvoli T. Gilliams, pełnomocnicy, A. Dal Ferro, adwokat)

Przedmiot sprawy

Żądanie odnoszące się do, po pierwsze, stwierdzenia nieważności e-maili i decyzji EBI dotyczących postępowania administracyjnego w przedmiocie oceny pracy skarżącego w 2010 r., po drugie, stwierdzenia nieważności decyzji, którą Prezes EBI odmówił wszczęcia postępowania mediacyjnego, po trzecie, stwierdzenia nieważności oceny rocznej skarżącego za 2010 r. w zakresie w jakim nie otrzymał on oceny „exceptional performance” lub „very good performance” i nie zaproponowano jego awansu do funkcji D i wreszcie, zasądzenia od EBI odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez skarżącego

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Carlo De Nicola pokrywa swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Inwestycyjny

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 3.3.2012, s. 21.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – López Cabeza/Komisja

(Sprawa F-76/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/248/13 — Nieumieszczenie na liście rezerwy kadrowej — Ocena niewystarczająca na egzaminach oceny zintegrowanej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Naruszenie ogłoszenia o konkursie — Niezgoda z prawem)

(2016/C 048/113)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Alfonso López Cabeza (Valladolid, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Suárez de Castro i M. Orman)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/248/13.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście bezzasadna.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona całością kosztów poniesionych przez A. Lópeza Cabezę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014, s. 30.

**Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 16 grudnia 2015 r. – Bärwinkel/
Rada**

(Sprawa F-118/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Nowelizacja regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe dotyczące zaszeregowania w kategoriach stanowisk — Artykuł 30 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego — Pojęcie aktu niekorzystnego — Decyzja w sprawie uznania pełnienia przez niektórych urzędników szczególnie odpowiedzialnych zadań — Nieumieszczenie skarżącego na pierwszej liście 34 urzędników uznawanych za pełniących szczególnie odpowiedzialne zadania — Wymogi dotyczące etapu postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Brak zażalenia w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Artykuł 81 regulaminu postępowania)

(2016/C 048/114)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wolfgang Bärwinkel (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Bauer i E. Rebasti, pełnomocnicy, następnie M. Bauer i M. Veiga, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady o zaszeregowaniu urzędników mających grupy zaszeregowania AD 9 – AD 14, zajmujących stanowiska określone jako stanowiska wiążące się ze szczególnymi obowiązkami, na stanowiskach kategorii „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” lub „radca lub stanowisko równoważne” przed dniem 31 grudnia 2015 r. i o niezaliczeniu skarżącego do urzędników, którym przysługuje takie zaszeregowanie.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015, s. 48.

**Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza) z dnia 7 grudnia 2015 r. – Probst/
Komisja**

(Sprawa F-136/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Artykuł 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Były asystent parlamentarny — Decyzja Komisji o przyznaniu dodatku zagranicznego byłym asystentom parlamentarnym od dnia publikacji informacji dla personelu — Wyroki stwierdzające nieważność — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Skutek ograniczony w czasie — Powaga rzeczy osądzonej — Decyzje administracyjne, które stały się ostateczne — Równość traktowania)

(2016/C 048/115)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Norbert Probst (Genval, Belgia) (przedstawiciel: adwokat D. de Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i T. S. Bohr, pełnomocnicy, następnie T. S. Bohr, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji przyznającej skarżącemu z mocą wsteczną dodatek zagraniczny, w zakresie w jakim moc wsteczna ograniczona jest do dnia 1 września 2013 r., zaś skarżący podnosi, że Komisja powinna przyznać mu ten dodatek od chwili jego zatrudnienia w Komisji w dniu 1 lipca 1999 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście bezzasadna.
- 2) N. Probst pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. 34 z 2.2.2015, s. 54.

**Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. – Di Marzio/
Rada**

(Sprawa F-24/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Grupa funkcyjna I — Przekształcenie umowy w umowę o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego na czas nieokreślony w grupie zaszerogowania AST 3, AST 4 lub AST 5 lub w umowę o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego na czas nieokreślony w grupie funkcyjnej III — Artykuły 2, 3a, 3b, 80 i 88 ZWIP — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Zasada dobrej administracji — Obowiązek staranności — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej — Artykuł 81 regulaminu postępowania)

(2016/C 048/116)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Antony Di Marzio (Limelette, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Veiga, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej wniosek skarżącego o zmianę jego umowy o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego w grupie funkcyjnej I na umowę o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego albo ewentualnie na umowę o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego w grupie funkcyjnej III, jak również żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za rzekomo poniesioną szkodę i rzekomo doznaną krzywdę.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście bezzasadna.
- 2) Antony Di Marzio pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. 127 z 20.4.2015, s. 43.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2015 r. – Van der Veen/Europol

(Sprawa F-45/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel Europolu — Członek personelu tymczasowego — Decyzja 2009/371/WSiSW — Odmowa zawarcia przez Europol umowy o pracę na czas nieokreślony — Artykuł 81 regulaminu postępowania — Skarga oczywiście niedopuszczalna)

(2016/C 048/117)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mark Van der Veen (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat J.J. Ghosez)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (przedstawiciele: D. Neumann, J. Arnould i C. Falmagne, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji strony pozwanej w sprawie nienadawania dalszego biegu wnioskowi strony skarżącej o zawarcie z nią umowy o pracę na czas nieokreślony.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Mark Van der Veen pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Europejski Urząd Policji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 8.6.2015, s. 34.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2015 r. – ZZ/EASA**(Sprawa F-144/15)**

(2016/C 048/118)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego o nieprzedłużeniu bezpłatnego urlopu z przyczyn osobistych skarżącego na kolejny rok.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę z dnia 15 stycznia 2015 r. o nieprzedłużeniu bezpłatnego urlopu skarżącego na kolejny rok;
- obciążenie EASA kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2015 r. – Diamantopoulos/SEAE**(Sprawa F-30/15) ⁽¹⁾**

(2016/C 048/119)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 4.5.2015, s. 50.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2015 r. – FW/Komisja**(Sprawa F-58/15) ⁽¹⁾**

(2016/C 048/120)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 29.6.2015, s. 47.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2015 r. – Morin/Komisja**(Sprawa F-129/15) ⁽¹⁾**

(2016/C 048/121)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015, s. 44.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL